

prama-ticles

La dansa de la venjança

Jordi Casanovas

comanegra
Institut del Teatre

Jordi Casanovas • Quan tenia tres anys, imitava Elvis Presley pels carrers de la seva vila natal. La seva mare li deia que s'havia de dedicar al teatre. Quan en tenia nou, extreia els motorets de les nines parlants de la seva germana per muntar-los en cotxes teledirigits que ell mateix inventava. Els veïns li deien que havia d'estudiar per ser enginyer. Als catorze, el metge que li tractava l'únic atac epilèptic que patiria li va dir que mai no havia de beure alcohol ni prendre drogues. Quan en va fer divuit, es va matricular a Enginyeria Superior de Telecomunicacions. Decebut, va voler apuntar-se al curs de cuina d'un centre cívic i, com que no quedaven places, es va matricular a l'únic curs amb places lliures: el de teatre. Al cap d'uns anys ja s'hi dedicava professionalment, escrivint-ne, dirigint-ne i produint-ne. Va muntar una companyia, va endegar una sala, va inventar un torneig de dramaturgia i també va impulsar una productora dedicada a la dramaturgia catalana. Ha rebut alguns premis, que l'han esperonat a superar-se, i ara viu molt feliç amb la Blanca i en Pep.

La dansa de la venjança

rama-ticles

Dramatúrgia contemporània

Primera edició: febrer del 2019

© del text: Jordi Casanovas, 2017

© del pròleg: Pere Riera, 2018

© d'aquesta edició: Editorial Comanegra / Institut del Teatre, 2019

Editorial Comanegra
Consell de Cent, 159
08015 Barcelona
www.comanegra.com

Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona
Direcció general: Magda Puyo
Plaça de Margarida Xirgu, s/n
08004 Barcelona
www.institutdelteatre.cat

Direcció de la col·lecció: Carles Batlle, Marina Laboreo
Edició (Institut del Teatre): Marta Borrás
Disseny de col·lecció: Maria Mestre
Disseny de cobertes: Virgínia Pol
Maquetació: Víctor García Tur
Correcció: Núria Puyuelo
Impressió: BookPrint Digital

ISBN (Comanegra): 978-84-17188-78-8

ISBN (Diputació de Barcelona): 978-84-9803-869-9

Dipòsit legal: B 681-2019

Llibre local = Lector compromès

Aquest és un llibre publicat amb el segell **Llibre local**, que garanteix que el 100% de la seva elaboració –des del disseny fins a la impressió– s'ha dut a terme per professionals i empreses del nostre país. Amb la seva compra has contribuït a crear llocs de treball dignes al teu entorn, a assegurar que cap impost no fugi a l'estranger i a minimitzar el seu impacte ambiental, entre altres beneficis. Visita llibrelocal.cat per conèixer millor aquesta iniciativa.

Queden rigorosament prohibides i es sotmetran a les sancions establertes per la llei: la reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, inclosos els mitjans reprogràfics i informàtics, així com la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec públic sense autorització de l'Editorial Comanegra. Adreceu-vos a CEDRO (Centre Espanyol de Drets Reprogràfics, www.cedro.org) si us cal fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

La dansa de la venjança

Jordi Casanovas

Pròleg de Pere Riera

Diputació
Barcelona | Institut del Teatre

comanegra

Índex

Pròleg	
Pere Riera.....	9
La dansa de la venjança.....	17

Pròleg

Pere Riera

El germen de la violència ens és inherent des del mateix instant que aterrem al món, ja que de tots és sabut que naixem provocant dolor. Ben aviat se'ns adverteix que la vida és una cursa d'obstacles, treballs i penes, i *nel mezzo del cammin* bona part dels que som vius sabem que tard o d'hora morirem entre sofriments més o menys terribles —en funció de quina sigui la dosi de morfina que se'ns administri. Aquest profètic diagnòstic és tan o menys universal segons el cristall des d'on s'ho miri cadascú, atès que sabem que n'hi ha que per fortuna viuen la vida no pas com si travessessin un *lacrimarum valle*, sinó com si cada instant fos un retall furtat al jardí de les delícies. Però fins i tot en la joia d'uns fa niu la ràbia dels altres, que no poden ni palpar els fruits saborosos de l'arbre de la vida. L'envveja és, per tant, violenta, i neix sempre del plaer. Del plaer aliè.

L'amor és l'antídot, la causa que tot ho empeny i tot ho fa créixer; allò que ens marca el recorregut i ens proveeix de plenitud el sentit de la vida. Res no tindrà solta ni volta si no passem per la Terra envoltats d'amor d'anada i tornada. Tots tenim dues

necessitats realment bàsiques: ser feliços i ser estimats. Sense amor no sobreviuríem. Què és una vida sense amor? Aquell o aquella que mai no s'ha enamorat és un autèntic tolit de l'existència. L'amor és l'autèntica mercromina universal que tot ho cura. Fins i tot n'hi ha que opinen que existeix la possibilitat psíquicament demostrable de l'amor més enllà de la mort. Amor, doncs, polisèmic, polimorf i per a tots els gustos.

Davant aquest clam arrelat en la prehistòria dels sentiments, com poden ser compatibles l'amor i la violència? Com poden conviure, com poden trenar-se en l'ànim i l'experiència dels individus dues dimensions tan antagòniques, antitètiques i antològiques? Si necessitem l'amor com a combustible *sine qua non* de la nostra subsistència, com podem tolerar i exercir tantes menes de violència al llarg d'una vida? Potser sigui perquè l'amor inextricable ens converteix irremissiblement en fonamentalistes del propi amor —i de l'amor propi: amor a la parella, als progenitors, als amics, a una religió, a una ideologia, a una vocació, al nostre embellit reflex en l'aigua... I és així que la violència germina fonamentalment de l'amor; en deriva, tot i ser-ne el seu contrari, perquè el nega, el desactiva i és la metzina que eixorca tots els camps que han estat prèviament conreats per la il·lusió i els afectes. L'herba humida floreix; la flor sense llum ni adob s'extingeix corsecada. Si se'ns nega l'amor, tot es torna obac i l'aigua, gel. I és així que provoca el plor més intens aquell que més estima. Perquè no en podem prescindir; i aquell que ens l'arrabassa, l'insulta o l'aniquila mereix ser castigat amb palades i palades d'odi.

Al text que teniu entre mans, Jordi Casanovas ens introdueix al clos imperfecte d'una llar habitada per pare, mare i fill. Una família (convencional) benestant, que podria exemplificar un perfil reconeixedor: ell és editor d'èxit i ella, esposa de i mare de, interessada per la pintura i amiga de les seves amigues. El nen sembla que fins ara ha anat fent la seva sense fer gaire barrila. Tot plegat, doncs, un gravat numerat dins una llarga sèrie titulada «dolça llar». Una sèrie llarga en el temps i les circumstàncies, fins que, pel desgast i el mal estat de conservació, s'esgarria l'invent.

Un home civilitzat, un home de lletres, un empresari de la indústria del llibre que ha lluitat durant anys per consolidar el seu projecte editorial, s'ha desenamorat de la noia amb qui de jove feia escapades a Cadaqués, fumava porros i maquinava sobre la vida que compartirien i les experiències més o menys emocionants que viurien. Un individu amb prestigi social que un bon dia esdevé algú susceptible de cometre la més abjecta de les accions.

Una dona enamorada, sensible (potser massa?), convençuda que allò que la uneix al seu marit és una argamassa indestruïble per fortes que siguin les torrentades, esdevé de sobte una muller desconfiada, desatesa, gelosa i vulnerable fins al punt d'acusar el seu company de vida (potser amb justícia?) d'ha-ver-la empès daltabaix del precipici.

Qui té raó? Qui ha fornit a consciència les alforges de la desconfiança i el desamor? I per damunt de totes les coses: qui

té garantit l'afecte del nen i pot erigir-se en garant de la seva (bona) educació?

La parella deixa de ser-ho quan un dels dos membres abandona el partit. Dos no es barallen si un no vol; ni dansen, ni pacten, ni negocien. El matrimoni s'ha trencat i cap de les dues parts es conformarà arplegant-ne els pedaços. No és només qüestió de retreure's un i altre el què, el com i el perquè de la desfeta. Hi ha un tema clau que no permet a aquests cònjuges seguir cadascun amb el seu camí i oblidar-se per sempre més d'una mitja taronja desaproveitada. El tema, l'autèntic *casus belli* és: el nen.

Un fill fruit de l'amor esdevé moneda de canvi per pagar el preu més alt d'aquesta severa venjança servida en calent. Perquè Casanovas no fabrica únicament un viatge torturat que ens mostra les diferents etapes que han recorregut la Clàudia i en Roger fins a arribar a aquest cul-de-sac que és la separació. L'autor va més enllà i els enfronta a temps real en un ball de màscares que les arrenca totes; la civilització fa aigües quan l'instint de no sucumbir s'activa en un acte reflex i emergeix la bèstia. Ella i ell ja no tenen res a dir; ho tenen tot per fer, si el que volen és salvar el nen de l'influx de l'altre/a. Tot, fins a les últimes conseqüències. S'acusen (potser amb motiu?) de ser una mala influència per al seu fill. Segons ell, ella és una dona psicològicament inestable, amb tendència a la depressió, i de tots és sabut que els tristos no tenen dret a sobreviure al regne dels vius. La societat és una selva i el nen ha de tenir un referent sòlid, tant des del punt de vista intel·lectual com

actitudinal. Segons ella, ell és un masclista irredempt i sense escrúpols que està inculcant al seu fill un menyspreu sistemàtic cap a les dones. L'hereu està sent testimoni del maltractament psicològic que el pare exerceix sobre la mare, i ella té el deure de protegir el petit per tal que en el futur no es converteixi en un misogin empedreït, i perpetui la barbàrie.

En Roger diu que la Clàudia s'inventa aquestes barbaritats de resultes del seu desequilibri emocional. La Clàudia té prou munició per justificar cadascuna de les acusacions. I el nen? El nen bascula en mans del fat tràgic: ni Jasó ni Medea van poder evitar que els seus descendents sofrissin els catastròfics efectes de la cruel batalla.

Jordi Casanovas fa un pas més i avança sense límits en el fèrtil camp d'una veu dramàtica sòlida, definitiva i definidora. Acumula desenes de títols i ha abordat gèneres diversos sempre amb solvència. Coneix bé els mecanismes del joc dramàtic, i els seus personatges sempre hi son perquè hi han de ser. Res no és sobrer en les obres de l'autor vilafranquí, i un cop més se'ns descobreix amb una partitura feta de matisos. Poques vegades assistirem a una dissecció tan precisa, rica i multifocal d'una parella en descomposició.

D'un primer cop d'ull, podem considerar que aquesta és una obra sobre la violència de gènere, sobre el maltractament masclista; i és obvi que aquest és el tema que emmarca la tesi de l'autor. Però el relat comença més ençà i s'expandeix més enllà dels límits d'aquesta xacra social, que ho és perquè l'individu en

societat és violent, i els homes ho som molt més que les dones. I, expandint-se, la història de la Clàudia i en Roger és (per a mi) un assalt contra l'amor inexpugnable; contra la fortalesa que —innocents— creiem que ens preservarà tothora dels càstigs inclements que la providència ens envia.

Abans de l'amor, l'esperança de rebre'l. Després de l'amor, xarop de bastó. I, a fi de no eternitzar els mateixos errors, fem el que convingui per tal d'evitar que els nostres descendents heretin les nostres mateixes tares, i aprenguin d'una vegada per totes que estimar és deixar que l'herba creixi, i prescindir de la dalla per mal dades que vinguin. Cal fer l'impensable perquè els nostres fills no reproduixin una vegada i una altra els nostres mateixos errors i siguin persones de bé, íntegres i autosuficients. El món (el nostre) només té una opció si vol desparasitar-se definitivament i eliminar la ràbia: matar-ne el portador.

La dansa de la venjança

Medea's Dance of Vengeance
SAMUEL BARBER, 1955

PERSONATGES

CLÀUDIA

ROGER

Tenen una edat semblant, uns quaranta-i-tants.

Una casa sumptuosa. Un gran rebedor. Ple de caixes embalades i de marques a les parets de quadres que ja han estat retirats. Alguns dels quadres estan recolzats a la paret, a terra, embolicats amb paper d'embalar.

Per la porta principal, entra en ROGER. Es queda plantat observant la casa, amb les claus en una mà. Mira el mòbil i el rellotge. S'acosta al telèfon del rebedor i prem un botó. Es posa en marxa el contestador automàtic.

CONTESTADOR: No té cap missatge nou. Té un missatge guardat.

En ROGER prem un altre botó.

CONTESTADOR: Primer missatge guardat.

Sona el característic so de contestador: piip.

CLÀUDIA (CONTESTADOR): Soc la Clàudia. (*Pausa breu.*) Ja t'he deixat un altre missatge al mòbil. (*Pausa.*) Demà dimarts passaré per casa a buscar la roba d'hivern. És l'últim que em queda per recollir. Els quadres ja els vindran a buscar uns transportistes. (*Pausa breu.*) Arribaré molt d'hora a la tarda. Suposo que estaràs treballant. Millor així. No cal que vinguis. Millor que no hi siguis. Tinc una de les còpies que li vam fer a la dona de la neteja. Et deixaré aquest joc de claus a la bústia. (*El so final: piiip.*)

En ROGER busca entre les claus que té a les mans. En subjecta una de petita, aparentment d'una bústia. Obre la porta principal i surt. En el mateix instant, la CLÀUDIA entra des de l'interior de la casa, arrossegant amb dificultat una gran maleta. La CLÀUDIA observa la porta principal mig oberta. Es queda plantada. Llavors la porta es torna a obrir del tot i en ROGER torna a entrar amb les claus que ha trobat a la bústia, que amaga a ulls de la CLÀUDIA.

ROUND 1

CLÀUDIA: Com és que has vingut? (*Silenci.*)

ROGER: Trobaré a faltar els teus quadres. He pensat que te'ls enduries avui. Els volia apreciar per últim cop.

CLÀUDIA: Què?

ROGER: Els últims que vas pintar eren molt interessants. Molt més madurs. Adults. I el que teníem aquí a l'entrada. Penso que era la teva obra mestra. La foscor d'aquelles taques contrastava tan bé amb la llum que entra pel finestral. Em

recordava aquella tempesta que vam viure a Cadaqués quan érem joves. Ens vam quedar tres dies tancats a l'apartament. I nosaltres refugiant-nos en aquella habitació. Te'n recordes?
(Pausa.)

CLÀUDIA: Sí.

ROGER: Aquella situació la podria haver traduït perfectament en paraules el mateix Cormac McCarthy en una de les seves novel·les. L'última que li publiquem té la mateixa ànima que desprèn aquell quadre. És magnífica. Te n'enviaré un exemplar així que surti. Segur que t'agradarà. I a mi m'agradarà saber la teva opinió.

CLÀUDIA: Molt bé.

ROGER: No em faria res que els teus quadres es quedessin aquí una temporada. Estàs segura que te'ls vols endur tots avui?

CLÀUDIA: Els faré venir a buscar un altre dia. Haig d'acabar d'endreçar el pis abans de penjar els quadres.

ROGER: Ara les empreses de trasllat s'ocupen pràcticament de tot. Venen. T'ho embalen. I s'ho enduen.

CLÀUDIA: Ja els he deixat embalats.

ROGER: Quin és el que teníem aquí a l'entrada?

CLÀUDIA: Aquell.

En ROGER s'apropa a un quadre embalat.

ROGER: Està bé que no marxis gaire carregada. No t'hauria de deixar marxar sense que disposessis d'un bon transport. Aquesta maleta pesa molt. Vols que te la porti?

En ROGER deixa les claus de casa sobre un moble del rebedor.

CLÀUDIA: No cal.

ROGER: Pesa molt.

CLÀUDIA: No pesa tant. Gràcies.

La CLÀUDIA no deixa anar la maleta.

ROGER: Ho sembla.

CLÀUDIA: Altres vegades ens l'havíem endut.

ROGER: Però la portava jo. Tu no la podràs carregar tota sola.

CLÀUDIA: Crec que sí.

ROGER: Truca i demana un taxi que et vingui a buscar.

CLÀUDIA: Ja en trobaré algun pel carrer.

ROGER: No aguantaràs un pes com aquest gaire estona. Saps que passen pocs taxis per davant d'aquesta casa.

CLÀUDIA: Vols dir que no tinc força perquè soc una dona?

ROGER: Perquè ets una dona?

CLÀUDIA: Sí.

ROGER: No. No hi té res a veure que siguis una dona. Hi ha dones que són fortes. Hi ha dones que pugen a l'Everest. N'hi ha que fins i tot practiquen l'halterofília. Hi ha dones que són capaces de carregar grans pesos. Però tu no.

CLÀUDIA: Deixa'm marxar. Si us plau.

ROGER: Que no. Què et passa? Està molt plena. Com és que t'has d'endur tanta cosa i amb tanta urgència? Truca a un taxi.

CLÀUDIA: No em sé el telèfon de cap companyia de taxis.

ROGER: Jo sí que tinc el telèfon d'una companyia de taxis.

CLÀUDIA: Em pots dir el número?

ROGER: Ja t'hi truco jo.

En ROGER treu el seu telèfon mòbil.

CLÀUDIA: Digue'm el número.

ROGER: Ja l'estic marcant. Quina adreça és?

CLÀUDIA: Doncs dona'm el mòbil i ja els hi dic jo.

ROGER (*somriu*): Aquest mòbil és molt nou. No el sabries ni fer anar. Encara penjaries a mitja trucada. Un cop et va passar.

CLÀUDIA: No m'ha passat mai.

ROGER: Estaves parlant amb la Laura. Se't va penjar el telèfon. No sabies ni com tornar-li a trucar. Jo també hagués penjat. La Laura és una pesada. Parla pels descosits. Em recorda aquelles seguidores que venen a conèixer els autors a les presentacions de llibres. Xerren només d'elles mateixes i expliquen històries que no interessen a ningú. (*Pausa breu.*)
Quina és l'adreça del pis nou?

CLÀUDIA: Et dic que no cal.

ROGER: Digue'm l'adreça. Ja t'ho estic fent.

CLÀUDIA: Rosa Sensat, onze.

ROGER: Rosa Sensat, onze?

CLÀUDIA: Sí. Va. Si us plau.

En ROGER no truca.

ROGER: El nano m'ha dit que és un piset bonic. Que està molt bé.

CLÀUDIA: El nano?

ROGER: Sí.

CLÀUDIA: Li vas preguntar pel pis?

ROGER: No tothom troba un bon pis i a bon preu tan ràpidament. Te n'has sortit bé. Ho has aconseguit sense ajuda?

CLÀUDIA: Ell et va dir que està molt bé?

ROGER: El nano. Sí. No t'agrada a tu? *(Pausa.)*

CLÀUDIA: És a prop de la platja. És lluminós. Té dues habitacions. La cuina és americana. Acollidor.

ROGER: Doncs què passa?

CLÀUDIA: Res.

ROGER: Teniu problemes amb els veïns? És massa petit? La cuina americana no és prou pràctica?

CLÀUDIA: No.

ROGER: A mi em sembla que hi ha alguna mena de problema amb el piset. Sé quan estàs amagant alguna cosa. *(Pausa.)*

CLÀUDIA: En Pau no s'acaba d'acostumar que l'escola quedi tan lluny. Has trucat al taxi?

En ROGER no truca.

ROGER: L'escola us queda molt lluny?

CLÀUDIA: Amb la combinació d'autobusos hi arribem en quaranta minuts. Tampoc és tant. Però no li agrada que agafem els autobusos. Diu que només ens hi trobem iaies i que sempre ens demanen per seure.

ROGER: No les deixeu seure?

CLÀUDIA: Qui?

ROGER: Les velles.

CLÀUDIA: Vols dir les iaies?

ROGER: Les iaies. Les deixeu seure o no?

CLÀUDIA: Sempre deixem seure les dones grans. Com vols que no ho fem?

ROGER: Evidentment que estic segur que les deixeu seure.

CLÀUDIA: Penses potser que no l'estic educant correctament?

ROGER: Per quin motiu hauria de pensar això? Tens problemes per inculcar-li les normes bàsiques d'urbanitat?

CLÀUDIA: Ell veu una dona gran i ja em demana que ens aixequem. No em cal dir-li res perquè ell sol ja cedeix el seient.

ROGER: No ho dubto.

CLÀUDIA: Però no li agraden els autobusos. Entén que ha de ser educat. Entén que ha de cedir el seu seient. I per això prefereix anar en cotxe. Quan va en cotxe no ha de cedir el seu seient. És una qüestió de comoditat. Comprensible en algú de la seva edat.

ROGER: Si vols el puc dur jo. *(Pausa.)*

ROUND 2

CLÀUDIA: Ah.

ROGER: Què?

CLÀUDIA: Era això.

ROGER: El què?

CLÀUDIA: El voldries dur tu?

ROGER: No és cap problema. M'ho puc fer venir de pas. Hi aniríem en cotxe. Parlaríem durant el trajecte. Ell estaria més còmode.

CLÀUDIA: Agafarem els autobusos.

ROGER: A mi no em costaria gens. El nano ha d'acostumar-se a compartir el transport públic i entendre què significa viure en societat. Però jo el podria dur en cotxe sense que això li impliqués la pèrdua de cap valor.

CLÀUDIA: Per això m'estàs retenint?

ROGER: De què parles?

CLÀUDIA: Dos dies.

ROGER: Amb el cotxe. Un cop de cotxe. No em costa gens.

No estic parlant de cap operació complexa.

CLÀUDIA: Dos dies cada dues setmanes.

ROGER: Sí. És el que hem pactat. Ha quedat escrit. Ho hem signat. Relaxa't. Relaxa't una mica. No hi ha motius per tensar-se d'aquesta manera.

CLÀUDIA: Pots trucar al taxi?

ROGER: Simplement m'oferia. Vols que t'acompanyi jo?

CLÀUDIA: Pots trucar-li d'una vegada? Si us plau.

ROGER: No entenc per quin motiu t'has de posar d'aquesta manera.

CLÀUDIA: Hem pactat dos dies cada quinze.

ROGER: Has d'admetre que és un tracte poc just.

CLÀUDIA: La proposta la va fer el teu advocat. No vaig posar pegues. La vaig acceptar de seguida. No té cap sentit que ara ens posem a renegociar si ja està tot parlat.

ROGER: El meu advocat. Em va aconsellar malament. Va fer una mala proposta.

CLÀUDIA: Em deixes el número de telèfon de l'empresa de taxis?

ROGER: Sí. Clar. Te'l donaré. No tinc cap problema. Hi ha moltes parelles que en la nostra situació s'haguessin matat.

CLÀUDIA: En quina situació?

ROGER: Et puc explicar la història del Martí. La dona l'hi va prendre tot.

CLÀUDIA: La dona l'hi va prendre tot?

ROGER: Una harpia. Una d'aquelles males pècores que s'ofenen per qualsevol petita cosa. Una mena de Medea. Te'n recordes del muntatge aquell que vam veure fa anys?

CLÀUDIA: Sí.

ROGER: De pell fina. Rancorosa. Venjativa. Una bruixa. Doncs la seva dona és igual.

CLÀUDIA: És així com vas valorar el personatge de Medea?

ROGER: A tu què et sembla? (*Pausa breu.*) En Martí ha hagut de tornar a casa els seus pares amb quaranta-tres anys. I no pot veure la seva filla. I ja saps com és ell. Ja el coneixes. S'enfonsa, pobre.

CLÀUDIA: Jo no conec cap Martí.

ROGER: Treballa amb mi. Molt graciós. Segur que el coneixes.

CLÀUDIA: No el conec.

ROGER: El recepcionista. És mig tartamut. Moreno. Cabells arrissats. És un tros de pa, però bastant curtet. Segur que hi has parlat algun cop. I si hi has parlat l'has de recordar. Fa riure. Repeteix les paraules. No acaba les frases. Es posa nerviós i s'encalla. Fa molta gràcia. Peneta però gràcia. No crec que hagués trobat res si jo no li hagués donat la feina a l'editorial. Sempre em dona les gràcies, en Martí. Doncs ell i la seva dona. Els va passar com a nosaltres.

CLÀUDIA: Dubto que els passés el mateix.

ROGER: Sí. El mateix. Però la seva dona és molt pitjor que tu. Ja t'ho he dit. Una bruixa. L'hi va prendre tot.

CLÀUDIA: Com ho pots saber que els va passar el mateix que a nosaltres?

ROGER: Se'ls va acabar la cosa.

CLÀUDIA: La «cosa»?

ROGER: Ja m'entens.

CLÀUDIA: Quina «cosa»? De què coi parles?

ROGER: No volia utilitzar cap paraula que et pogués ofendre.

CLÀUDIA: «Les paraules precises són imprescindibles per al diàleg, per a la cultura i per a la conservació de la nostra civilització». Aquest és el teu lema.

ROGER: No és el meu lema. És el lema de la meva editorial.

CLÀUDIA: El vas pensar tu?

ROGER: Sí.

CLÀUDIA: El vas posar tu?

ROGER: Però no és el meu lema. És el lema de l'editorial. El lema que aixopluga una línia editorial. (*Pausa breu.*) D'acord. Tens raó. M'he equivocat. No hauria d'haver dit «la cosa». Hauria d'haver escollit una altra mena de definició. El que volia dir és que nosaltres ho estem fent bé. Però el meu advocat la va espifiar. Tu tenies tot el dret d'acceptar. Vas ensumar-te que hi havia una oportunitat i que calia aprofitar-la. Vas fer bé. (*Pausa breu.*) Sempre he dit que eres llesta com una guineu.

CLÀUDIA: A mi no m'has dit mai que era com una guineu.
(*Pausa.*)

ROGER: És clar que no t'ho he dit a tu.

CLÀUDIA: Doncs a qui ho dius?

ROGER: Només et defineixo així quan parlo amb l'altra gent. No tindria cap sentit que t'ho digués a tu. Tu ja saps qui ets tu.

CLÀUDIA: Dius a l'altra gent que soc com una guineu?

ROGER: Ets dona. Ets llesta. Saps aprofitar les oportunitats. Tens el morro afinat.

CLÀUDIA: I com et defineixes a tu?

ROGER: Jo no em defineixo a mi mateix quan parlo amb l'altra gent. Seria molt estrany. Tan estrany com que jo et definís a tu quan parlo amb tu.

CLÀUDIA: Però, si ho haguessis de fer, com et definiries?

ROGER: És difícil de dir.

CLÀUDIA: Amb mi no t'ha costat tant.

ROGER: No. Amb tu va resultar fàcil.

CLÀUDIA: Doncs digues. *(Silenci.)*

ROGER: Crec que soc com un os. Lleial i protector.

CLÀUDIA: Com un os?

ROGER: No et sembla que podria ser un os?

CLÀUDIA: Lleial i protector?

ROGER: Per això t'ho deia. Si mai et fa falta un cop de mà amb el nano, m'ho has de dir. Encara que no em toqui.

CLÀUDIA: Molt bé. *(Pausa.)*

ROGER: Vols que el porti cada dia amb el meu cotxe? *(Pausa.)*

ROUND 3

CLÀUDIA: Anirà en autobús. *(Silenci.)*

ROGER: A veure. Ho estem portant molt bé. Ho estem fent bé. Estem fent bé les coses.

CLÀUDIA: A tu et sembla que estem fent bé les coses?

ROGER: No t'ho sembla a tu?

CLÀUDIA: Sempre has tingut una gran capacitat per definir com eren les coses. Si dius que les coses les estem fent bé, és que les devem estar fent la mar de bé.

ROGER: Això és sarcasme?

CLÀUDIA: A tu no t'agrada el sarcasme. Per què hauria de ser sarcasme?

ROGER: No et sembla que estem fent bé les coses?

CLÀUDIA: No preguntis.

ROGER: Jo mateix vaig iniciar la conversa. Vam entendre que s'havia acabat un trajecte vital que havíem compartit. Vam posar-nos d'acord. Vam formalitzar el divorci de manera amistosa. Els advocats gairebé no ens van fer ni falta. Tant li hauria estat que la proposta feta en aquell moment hagués estat una altra. També ens hauríem posat d'acord. El teu i el meu comportament van ser exemplars. Estem donant un bon exemple al nano.

CLÀUDIA: Doncs a mi em sembla fantàstic.

ROGER: Clàudia.

CLÀUDIA: He dit fantàstic. Et dic fantàstic. Fantàstic. Jo només venia a buscar la roba que necessito de cara al fred per després anar-me'n cap al meu nou pis i sopar tranquil·lament amb en Pau.

ROGER: Has dit que no preguntés. El nano és feliç. L'hem fet feliç durant tots aquests anys. Ell m'ho va dir.

CLÀUDIA: Ell t'ho va dir?

ROGER: Sí. M'agradaria que seguís sent feliç. Estic convençut que estem procedint de manera civilitzada. Tots ens han dit que ha estat modèlic. Els amics se senten orgullosos de nosaltres. I al nano no l'està afectant gens.

CLÀUDIA: Com ho saps que no l'ha afectat gens?

ROGER: Ell m'ho va dir.

CLÀUDIA: Ell et va dir que no l'afectava gens?

ROGER: Vam xerrar. Aquest diumenge. Vam anar a dinar a un restaurant que li agrada. Una hamburgueseria. Em va dir que s'ho passa bé a l'escola. Em va explicar que l'altre dia va anar a una festa d'aniversari d'una nena. Em va dir que va ballar. Ja sabem que no és gaire de ballar. No et sembla que és un bon símptoma?

CLÀUDIA: Et va dir que va anar a una festa?

ROGER: Sí.

CLÀUDIA: Déu meu.

ROGER: Què?

CLÀUDIA: No va anar a cap festa.

ROGER: Ell m'ho va dir.

CLÀUDIA: Et va donar els detalls de la festa?

ROGER: Em va dir que havia ballat. Que li havia fet un regal a la nena. Que la nena és molt simpàtica. Que és molt guapa. Rossa. Que s'han fet molt amics. Vam fer broma sobre el tema.

CLÀUDIA: Quin tema? Quina broma? Quin regal? Quina nena?

ROGER: Saps que em costa recordar els noms. Va dir que era una nena. Rossa. Guapa. Li vaig dir que estava fet tot un seductor. Li vaig donar un parell de consells.

CLÀUDIA: Consells?

ROGER: Consells.

CLÀUDIA: Encara és massa petit.

ROGER: Simplement vam fer broma. *(Pausa.)*

CLÀUDIA: No hi va haver cap festa.

ROGER: No hi va haver cap festa?

CLÀUDIA: Volia impressionar-te.

ROGER: No va anar a cap festa?

CLÀUDIA: No.

ROGER: No tenia cap motiu per mentir-me.

CLÀUDIA: En Pau mira de no convertir-se en un problema.

ROGER: És molt llest. Altres nanos de la seva edat no adoptarien una postura tan madura. Ja és pràcticament un home. Això ho hem de cuidar. És el que hem de procurar. Evitar-li el daltabaix que suposa una separació. No et sembla?

(Pausa.)

CLÀUDIA: Sí. Per això miro de no dir-li res sobre tu. *(Silenci.)*

ROGER: Què vols dir que no li dius res sobre mi?

CLÀUDIA: No parlem de tu.

ROGER: No parleu de mi?

CLÀUDIA: Clar. Mai.

ROGER: Un moment. Un moment. Un moment. Soc el seu pare. Jo sí que parlo de tu amb ell.

CLÀUDIA: Ja. Parles de mi amb ell. I què li dius?

ROGER: Res. Em va explicar com era el pis nou. Li vaig preguntar com et trobaves. Li vaig preguntar si estaves millor.

CLÀUDIA: Li vas preguntar com em trobava o li vas preguntar si estava millor?

ROGER: Li vaig fer alguna de les dues preguntes. No la recordo. Ve a ser el mateix.

CLÀUDIA: No és el mateix: «Les paraules precises són imprescindibles per al diàleg...».

ROGER: Has de passar pel microscopi cada una de les frases que digui?

CLÀUDIA: Quan li preguntes si la seva mare es troba millor imlpiques que la seva mare s'ha trobat malament.

ROGER: Clàudia. Si us plau.

CLÀUDIA: Li fas memòria a en Pau que jo m'he trobat malament?

ROGER: És clar que no. Només pretenc saber coses sobre tu. Només busco encetar converses amb ell. És el que faria qualsevol pare en la meva situació. En canvi, tu m'has dit que no li parles de mi. No et sembla molt més greu això?

CLÀUDIA: Em sembla més convenient.

ROGER: Per què?

CLÀUDIA: Ja t'he dit que era millor que deixéssim aquesta conversa.

ROGER: Preferiria no acabar la conversa fins que no em diguis per què no li parles de mi.

CLÀUDIA: No preguntis.

ROGER: Prou. Clàudia.

CLÀUDIA: No preguntis.

ROGER: Només faltaria que haguéssim d'arribar a aquest extrem. És clar que podem fer-nos preguntes. I ens les hem de fer. *(Pausa.)*

CLÀUDIA: Potser ara no n'hi podria parlar bé. *(Pausa.)*

ROGER: No m'ho puc creure. Quina mena d'estratègia és aquesta? Li parles malament de mi?

CLÀUDIA: I tu?

ROGER: No.

CLÀUDIA: Ah. No?

ROGER: És clar que no. Per qui m'has pres?

CLÀUDIA: D'acord.

ROGER: Tu sí?

CLÀUDIA: Jo ja t'he dit que no li parlo de tu.

ROGER: Però li dones a entendre que val més no parlar de mi.

CLÀUDIA: No. No. No. És prou llest. Es farà gran. Farà les preguntes adequades quan arribi el moment. Serà un home format. Intel·ligent. I noble. Llavors traurà les seves pròpies conclusions.

ROGER: La mare que em va parir. No m'ho esperava això.
(*Pausa.*)

ROUND 4

CLÀUDIA: Agafaré la maleta i me n'aniré.

La CLÀUDIA torna a agafar la maleta.

ROGER: No la toquis. Ara no te'n pots anar.

CLÀUDIA: Per què coi m'estàs retenint?

ROGER: No t'estic retenint.

CLÀUDIA: Doncs deixa'm sortir.

ROGER: Vull que em diguis tot el que penses sobre mi. Vull que em diguis tot això que no li vols dir al nano.

CLÀUDIA: Hòstia.

ROGER: Digues.

CLÀUDIA: No preguntis.

ROGER: No em tornis a dir que no preguntis. Bloquejar el diàleg és terrible. És censurar. És perdre el més preuat de la nostra condició.

CLÀUDIA: M'estàs retraient que bloquejo el diàleg? (*Pausa.*)

ROGER: Només et vull fer entendre que hem de parlar. Que

m'has de dir tot el que penses. Perquè potser vas errada. Potser la teva ment et torna a fer una mala passada. Potser ho tornes a veure tot de color negre. Jo creia que ja estaves millor. No passa res. Vull aclarir tot el que calgui. Jo t'escoltaré pacient. Sempre he estat pacient. (*Pausa breu.*) I tu també has de parlar amb mi. Tenim aquesta obligació amb el nano.

En ROGER s'ha anat apropant a la CLÀUDIA i ara es troba entre ella i la maleta.

CLÀUDIA: Deixa'm agafar la maleta.

ROGER: Clàudia.

CLÀUDIA: Si us plau. Deixa que l'agafi.

ROGER: Encara no has demanat cap taxi.

CLÀUDIA: Li havies de trucar tu.

En ROGER vol agafar la maleta.

CLÀUDIA: No la toquis!

La CLÀUDIA l'atura.

ROGER: Doncs jo no vull trucar. Primer vull saber per quin motiu no li vols parlar de mi al nano. Pot ser dur per a tots dos, però a la fi serà higiènic.

CLÀUDIA: Higiènic. Fill de puta.

ROGER: Ei. Ei. Ei. Què està passant aquí? No em diguis fill de puta.

CLÀUDIA: Sara. Vint-i-cinc anys.

ROGER: Què?

CLÀUDIA: La Laura fa temps que ho sap. La Gemma també ho sabia. A mi m'ho van explicar ahir.

ROGER: Ahir?

CLÀUDIA: Ahir. *(Pausa.)*

ROGER: No poden saber res de res. No ha passat res de res.

CLÀUDIA: No ets capaç de trobar unes paraules que defineixin aquesta relació teva amb la Sara amb una mica més de precisió? No ets capaç de dir alguna cosa més que no sigui «res de res»? *(Silenci.)*

ROGER: Trobo que estàs molt nerviosa. És difícil parlar amb tu quan arribes a aquest estat de nervis. *(Pausa.)*

CLÀUDIA: Imbècil.

ROGER: Clàudia. No m'insultis.

CLÀUDIA: No em diguis què puc fer o què no puc fer. És la meva vida i puc dir el que vulgui. Porc. Imbècil. Cabronàs. Fill de puta. Són paraules que puc dir si em dona la santíssima gana de dir-les.

ROGER: Doncs jo crec que no t'hauries d'exaltar. Pel teu bé. Per la teva salut.

CLÀUDIA: Em vaig haver d'empassar que no hi havia ningú. I m'ho vaig creure. Em vaig creure que simplement s'havia acabat la passió. Que no havíem sabut alimentar-la. Que havíem estat descuidant «el foc d'aquesta llar». La flama. Vaig haver-me d'empassar aquestes paraules ridícules. Llar. Flama. *(Pausa breu.)* Em vaig sentir culpable. *(Pausa.)* Me'n vaig sentir totalment responsable. *(Pausa.)* Digues. Si us plau. Digue'm ara la veritat. *(Silenci.)*

ROGER: Què vols que et digui?

CLÀUDIA: Des de quan?

ROGER: No.

CLÀUDIA: Va. Dignes. Parla. Des de quan???

ROGER: Fa molt poc.

CLÀUDIA: Fa molt poc?

ROGER: Sí.

CLÀUDIA: Un any.

ROGER: Fa menys. Just després que tu i jo...

CLÀUDIA: Un any.

ROGER: No.

CLÀUDIA: La Laura ho sap.

ROGER: Qui coi li ha dit tot això a la Laura?

CLÀUDIA: La Laura sempre ho sap tot. Tu mateix l'has titllat de la tafanera més gran de la ciutat en més d'una ocasió. Fa un any o no fa un any?

ROGER: La Laura s'hauria de preocupar molt més pel que passa a casa seva. Potser se sorprendria de descobrir certes coses.

CLÀUDIA: Tornes a fer el mateix de sempre. Me'n vaig.

ROGER: Te'n vas?

CLÀUDIA: No puc?

ROGER: Al contrari. Em sembla bona idea. Serà millor que te'n vagis.

CLÀUDIA: Ara vols que me'n vagi?

ROGER: No és que jo ho vulgui sinó que crec que serà el millor per a tu. *(Pausa breu.)*

CLÀUDIA: Per què has vingut aquesta tarda?

ROGER: Què vols dir?

CLÀUDIA: Per què has vingut?

ROGER: És casa meva. Casa nostra. Ara és casa meva. Ha estat casualitat.

CLÀUDIA: Et vaig deixar un missatge. Dos missatges. Al teu mòbil, al contestador del teu mòbil, i al contestador del fix. T'anava a dipositar les claus a la bústia. Segur que el missatge encara hi és.

ROGER: No el vaig sentir.

CLÀUDIA: Comprova-ho. *(Silenci.)*

ROGER: No cal. *(Pausa.)*

CLÀUDIA: Per què collons has vingut? *(Silenci.)*

ROGER: He plegat abans d'hora. Ha estat casualitat. *(Pausa.)*

CLÀUDIA: Ets un fill de puta.

ROGER: No em tornis a insultar. No ens podem permetre de perdre la capacitat de diàleg. Aquesta actitud només servirà per perjudicar el creixement del nano.

CLÀUDIA: Digue'm per quin motiu has vingut.

ROGER: Només estic intentant parlar amb tu. Dialogar amb tu. Potser aquest era el moment d'explicar-te tot el que m'acabes de preguntar. Potser avui és el dia d'obrir-me. Però no hi ha manera. No deixes el més mínim marge perquè jo em pugui sincerar. T'has d'avançar i prejudicar-me abans d'escoltar les meves explicacions. *(Silenci.)*

ROUND 5

CLÀUDIA: Déu meu. Ja ho veig. Ja ho veig.

ROGER: El què?

CLÀUDIA: La doctora té tota la raó.

ROGER: Què diu la doctora?

CLÀUDIA: Jo sempre li responia que no podia ser, saps? Jo sempre li deia que era normal. El que li devia passar a tothom.

ROGER: Què coi diu la doctora?

CLÀUDIA: Que m'has estat torturant. *(Pausa.)*

ROGER: Vinga. No fotis. Quina mena de doctora gosa fer aquestes afirmacions sense saber res de res sobre nosaltres? *(Pausa breu.)* I tu com ets capaç de dir-me això a mi?

CLÀUDIA: Has anat minant cada un dels meus fonaments. Afeblint-me. Des del primer dia. Des que ens vam conèixer. Fins que vas dir que «la cosa se'ns havia acabat».

ROGER: Ara resultarà que jo soc el culpable de tots els teus mals.

CLÀUDIA: No te n'adones? Has destrossat la nostra família.

ROGER: Collons. Clàudia. Ha estat una acció plena de sentit comú.

CLÀUDIA: Quin és aquest sentit comú que et permet actuar sense cap mena d'empatia?

ROGER: Saps que es veia a venir. Continuar era autodes-
truir-nos. Va arribar un dia que ja es veia que no podíem
seguir prorrogant una situació malsana. Si hagués parlat
amb la teva psiquiatra, segur que m'hauria donat la raó.

CLÀUDIA: No he anat mai a cap psiquiatra.

ROGER: Doncs amb la teva psicòloga. Tot el que vaig fer va ser
precisament perquè no et fessis més mal.

CLÀUDIA: Volies evitar que jo em fes mal?

ROGER: Exacte.

CLÀUDIA: Per què?

ROGER: És evident.

CLÀUDIA: Perquè així me'l poguessis fer tu?

ROGER: Va! Ho has d'entendre. Vas començar a tenir molt d'interès en la pintura. Tenies ganes de pintar. Vas començar a fer aquell curset de pintura cada dijous. Després va venir el curs anual. Cada dia. Aquella dèria. Aquella obsessió podia semblar normal, però no ho era. Estaves tot el dia esperant amb ganes l'arribada de l'hora d'anar a pintar. I ja no em qüestionava ni què hi feies allà.

CLÀUDIA: Pintar.

ROGER: He dit que no m'ho qüestionava. Podia haver pensat que el professor que et donava les classes et generava algun altre tipus d'interès. Però no ho vaig fer. *(Pausa.)* Només em pregunto ara: tu què tenies ganes de fer amb mi? Tota la nostra relació es limitava a acompanyar el nano a una o altra activitat. A planejar sortides amb ell. A tenir-lo entretingut. Ja no em preguntaves com m'anaven les coses a l'editorial. No t'interessaven els nous llibres que publicàvem. Llegies els que et duia de les editorials de la competència. Jo encara esperava que fessis algun comentari destructiu. Eren els llibres de la competència. Però no deies res. Fins i tot els devoraves amb fruïció. Gustosament. *(Pausa.)* I llavors ho vaig notar. Me'n vaig adonar. Eren petits senyals per dir-me alguna cosa.

CLÀUDIA: Quina cosa?

ROGER: Que havies perdut la il·lusió.

CLÀUDIA: La il·lusió?

ROGER: Vaig pensar. Molt. Vaig donar-hi moltes voltes. No em volies acompanyar a cap acte. I, quan m'hi acompanyaves, cada vegada anaves més deixada. El teu aspecte es veia descuidat. Tothom ho notava. *(Pausa.)* I jo ho vaig veure clar. Hi

havia el perill de la recaiguda. Podia tornar la negativitat. Havia de prendre la iniciativa. Sense il·lusió el nostre viatge per la vida es convertiria en un malson. No volia que visquessis més aquest malson. No volia que el teu cap et tornés a fer una mala passada. *(Pausa.)* Sí. Sí. Sí. La Sara. Potser no era la millor opció. Potser calia afrontar-ho d'una altra manera. Jo també necessitava enviar-te algun senyal. Potser esperava que oloressis el perfum d'una altra dona a la camisa que portava. Potser inconscientment esperava que comencessis a lluitar contra ella. Que comencessis a lluitar per recuperar-me. Era el que estava intentant jo. Tots dos ens estàvem enviant missatges. *(Pausa.)* Tu pintaves quadres abstractes. I jo em follava la Sara. *(Pausa.)* Cadascú feia el que podia. *(Pausa.)* Cadascú enviava els missatges com podia. *(Silenci.)*

CLÀUDIA: Ets cruel.

ROGER: No.

CLÀUDIA: Ets incapaç de sentir empatia per mi. Gaudeixes amb tot això.

ROGER: Estic sent més transparent que mai. M'estic fent de vidre. Clar. Diàfan. Et mostro tota la meva fragilitat. Estic obrint-me perquè escoltis tot el que penso.

CLÀUDIA: Tu estàs fent una altra cosa. Subtil. No ho sembla. Però ho estàs fent.

ROGER: El què?

CLÀUDIA: M'estàs maltractant.

ROGER: Clàudia. No pots. No pots acusar-me d'això.

CLÀUDIA: Per què no ets capaç de sincerar-te realment? Ja no tenim cap obligació l'un amb l'altre. Per què no pots dir-me que disfrutes maltractant-me?

ROGER: Jo no estic exercint cap mena de violència cap a tu.

No em pots dir que t'estigui maltractant.

CLÀUDIA: Ets un mal exemple.

ROGER: Va.

CLÀUDIA: Ets cruel. Ets sàdic. El que és més increïble per a mi és que no ho vulguis admetre. *(Pausa.)* Per què no ho pots admetre?

ROGER: Saps que soc la persona més assenyada que coneixes. La persona més capaç de controlar els seus instints animals. Cosa que potser tu no pots dir. *(Pausa breu.)* Jo he afrontat crisis a l'editorial que més d'un no hauria pogut suportar. Tu has estat víctima de les teves pròpies crisis. Jo m'he mostrat sòlid i inflexible davant les rebequeries del nano. Tu sempre has cedit i li has donat el que volia. Jo soc just. Sé perdonar. Sé estimar. Sempre valoro les dues cares de la moneda. És clar que empatitzo amb la posició de l'altre. Ho saps! Saps que tot el que t'estic dient ara ho estic dient pel bé de la formació del nano.

CLÀUDIA: La formació del nano?

ROGER: Sí. L'educació d'un nano de la seva edat és una qüestió extremament delicada. Tu saps quants escriptors deprimits van patir infàncies terribles? Són bons escriptors. M'agrada el que escriuen. Els publico. Però hauries de parlar amb ells tan sovint com ho faig jo. Els hauries de veure. Estan ben tarats. S'han d'inflar de pastilles tot el dia. Depressions. Melancolia. Pensaments suïcides. Què t'haig d'explicar? *(Pausa breu.)* Els salvem només gràcies a la seva obra. *(Pausa breu.)* Són éssers repugnants. No són feliços. Tenyeixen tot el que toquen amb un vel de pessimisme. I hem d'evitar que això

li passi al nano. Sento que tinc aquesta missió. Sento que haig d'evitar que li passi això al nano. (*Pausa.*) I només podrem evitar-li una vida torturada si som capaços de digerir tot això. Només serà possible si deixem anar una mica de corda. Si tu et poses en la meva pell. I jo em poso en la teva. I ara mateix imagino el que et diu el cap a tu i també pateixo. Pateixo per tu. Pateixo per si et passa alguna cosa que t'ho emboiri tot. Pateixo per si pot afectar directament el nano. Vull que sigui feliç. I sé que en el fons del teu cor tu també ho vols. (*Silenci.*)

ROUND 6

CLÀUDIA: Dilluns vaig anar a una reunió a l'escola.

ROGER: Ahir?

CLÀUDIA: Sí.

ROGER: Per què?

CLÀUDIA: Ens van demanar que hi anéssim.

ROGER: No em vas dir pas que ens havien convocat a una reunió.

CLÀUDIA: Hi podia anar sola.

ROGER: M'ho hauries d'haver comunicat.

CLÀUDIA: La reunió era amb la tutora del seu curs. Tu també la coneixes. Es diu Carme. Ella va xerrar amb tots els pares el primer dia de classe. A la reunió també hi havia una altra persona. Marta Torrents. Una psicopedagoga.

ROGER: Una psicopedagoga?

CLÀUDIA: Una psicopedagoga. Sí.

ROGER: Per què coi hi era? (*Pausa breu.*) Volien parlar del nano?

CLÀUDIA: Clar.

ROGER: Per què?

CLÀUDIA: En Pau mostrava una conducta preocupant des de feia unes setmanes.

ROGER: Preocupant?

CLÀUDIA: Això van dir.

ROGER: Preocupant per què? Qui són elles per dir quina és l'actitud del nostre nano que pot provocar preocupació? Qui són elles? Què saben, aquestes ties? (*Pausa.*)

CLÀUDIA: Van utilitzar aquesta mateixa paraula.

ROGER: Digues. Què significa? Què volien dir? El que els preocupa a elles pot ser insignificant per a mi. Preocupant no defineix res. (*Pausa.*)

CLÀUDIA: Deien que en Pau colpejava altres alumnes de l'escola.

ROGER: El nano?

CLÀUDIA: En Pau es comportava de manera violenta durant l'hora de l'esbarjo. Llençava pedres. Escopia. Clavava puntades de peu. Havia esquinçat diverses motxilles.

ROGER: Potser es tractava de defensa legítima.

CLÀUDIA: Em van mostrar les motxilles. Era deliberat. Destrossades amb molta violència. (*Pausa.*)

ROGER: Li has dit que no ho ha de fer?

CLÀUDIA: Em preguntes a mi si l'hi he dit?

ROGER: Li has dit que l'ús de la violència no porta enlloc?

CLÀUDIA: No porta enlloc?

ROGER: No serveix per a res.

CLÀUDIA: Ja... (*Pausa.*) Encara no veus res?

ROGER: No sé què coi haig de veure.

CLÀUDIA: Em sembla increïble.

ROGER: El què?

CLÀUDIA: La psicopedagoga em va preguntar si algú del seu entorn li podia haver suggerit aquests comportaments?

ROGER: Qui vols que els hi hagi suggerit?

CLÀUDIA: No ho sé. Digue-m'ho tu.

ROGER: Ningú de nosaltres no li suggereix aquests comportaments. *(Pausa.)*

CLÀUDIA: Tot això ha estat per culpa teva.

ROGER: Què dius?

CLÀUDIA: Has estat una mala influència per a ell. Ets un mal exemple.

ROGER *(somriu)*: Va. No fotem! Ho dius de debò?

CLÀUDIA: No faria mai broma sobre aquest tema.

ROGER: Jo no he fet res perquè el nano es comporti d'aquesta manera. *(Pausa.)* Però com coi pots dir això? És increïble. Sempre li he inculcat els valors de la solidaritat i el respecte. Li he llegit contes abans d'anar a dormir que explicaven com ens hem de comportar en la societat. Contes morals protagonitzats per ossets.

CLÀUDIA: En Pau t'admirava. Per això es va comportar com et comportes tu.

ROGER: Jo no em comporto així. Jo no us he tractat mai amb violència. No t'he posat mai la mà a sobre. No t'he tocat mai. Ni a tu ni a ell. *(Pausa breu.)* Per què coi dius que m'admirava? Per què ho dius en passat. *(Pausa breu.)* Mira. Entenc que hagi pogut tenir problemes al cap. Però no pots arribar a l'extrem de titllar-me de violent.

CLÀUDIA: Què estàs fent ara? Què m'estàs fent?

ROGER: Què estic fent? Què? Digues! Què faig?

CLÀUDIA: Reconeix què intentaves avui.

ROGER: Què intentava?

CLÀUDIA: Destrossar-me. Reduir-me. Anihilar-me.

ROGER: Que creguis que me'n ric de tu no vol dir que ho estigui fent. És normal que tinguis l'autoestima baixa amb tot el que està passant. No ets forta. No tens fortalesa mental. No et saps adaptar. No ets resilient. Adaptació i evolució. Això és el que has d'aprendre. I que encara no ho hakis après no és culpa meva.

CLÀUDIA: Ets un animal.

ROGER: Continuaràs insultant-me?

CLÀUDIA: Me'n vaig.

En ROGER agafa la CLÀUDIA pel braç.

ROGER: No te'n vas.

CLÀUDIA: Què fas?

ROGER: No te'n vagis.

CLÀUDIA: No em toquis.

ROGER: Encara no hem acabat de parlar.

CLÀUDIA: No m'estrenyis el braç.

ROGER: No t'estrenyo el braç.

CLÀUDIA: Em fas mal.

ROGER: No t'estic fent mal.

CLÀUDIA: Sí que me'n fas.

ROGER: No exageris.

CLÀUDIA: Deixa'm el braç.

ROGER: Et quedaràs, si te'l deixo anar?

CLÀUDIA: Deixa anar el meu braç.

ROGER: Et quedaràs?

CLÀUDIA: Si us plau.

En ROGER deixa el braç de la CLÀUDIA, que està exaltada i espantada.

CLÀUDIA: No em pots retenir.

ROGER: Que no t'estic retenint! Collons! No et vull retenir!
Ni ganes! Escolta què t'estic dient! Hòstia!

CLÀUDIA: No em cridis.

ROGER: Ens hi estem jugant molt. Ens hi estem jugant el nano.
(*Silenci.*)

ROUND 7

CLÀUDIA: Me'l volies prendre?

ROGER: Què collons dius? Entens el que et dona la gana. Entens el que et rota.

CLÀUDIA: Doncs per què ens hi juguem el nano? Vols posar en Pau en contra meva?

ROGER: Saps que tinc mitjans. Puc oferir-li moltes oportunitats.

CLÀUDIA: Regals?

ROGER: Només dic que li podria pagar uns bons viatges a l'estranger. Coneixeria cultures. Aprendria idiomes.

CLÀUDIA: Comprant-li motos no l'enredaràs.

ROGER: Ens hi estem jugant el seu futur. I sembla que a tu t'importi una merda!

CLÀUDIA: Per què em crides? Deies que no havíem de perdre un dels nostres valors més preuats.

ROGER: M'estàs traient de polleguera.

CLÀUDIA: T'he tret de polleguera?

ROGER: Estàs a punt de treure'm de polleguera.

CLÀUDIA: Què passarà, si et trec de polleguera?

ROGER: Què vols que passi?

CLÀUDIA: Jo no ho vull.

ROGER: Què passarà?

CLÀUDIA: Que em faràs mal.

ROGER: Tornem-hi!

CLÀUDIA: Em faràs mal. Físicament. Em colpejaràs.

ROGER: Estàs delirant. Altre cop el teu cap imagina. Altre cop veus coses que no són. Noestic amb cap altra dona. No menyspreo les dones. No maltracto ningú. I tampoc no li he suggerit al nano que havia d'actuar de manera violenta.

CLÀUDIA: El que has fet sempre tu és el que en Pau ara està reproduint a l'escola.

ROGER: De quina màniga et treus tota aquesta porqueria?

CLÀUDIA: Ets rancorós. Ets venjatiu. Com la Medea que tu defines. Com la Medea amb la qual tu empatitzaves. Que tu entenies. Diferent de la que jo podria definir. Diferent de la que jo podria entendre. (*Pausa breu.*) Tu tens l'ànima plena d'odi.

ROGER: Què collons saps ara tu de l'ànima dels altres? Resulta que la senyora s'ha convertit en filòsofa i jo no en sabia res! M'agradaria llegir els teus assajos perquè potser els podríem

publicar en edició de tapa dura. Segur que es converteixen en l'èxit del pròxim Sant Jordi. M'agradaria saber com aconsegueixes entrar dins l'ànima de l'ésser humà perquè a mi em sembla que no en tens ni la més mínima idea.

CLÀUDIA: Converteixes l'agressivitat i l'odi en paraules. Però l'agressivitat i l'odi encara hi són. Tens l'habilitat de destil·lar la violència fins a aconseguir que ja no sembli violència. Una violència destil·lada.

ROGER: No en saps res de mi.

CLÀUDIA: La teva ironia. Així ho anomenes i n'estàs orgullós. Dius que és signe d'intel·ligència. Clar que sí. Només són paraules. Fas riure els teus seguidors. Els teus amics. Els teus empleats. Els teus escriptors. Et consideren enginyós. Aquesta és la teva habilitat. Converteixes la teva ràbia en paraules enginyoses i divertides. Però a casa aquestes paraules no fan tanta gràcia. A casa aquesta ironia no és tan fàcil de suportar. *(Pausa.)* Vas aprofitar sempre la teva habilitat per clavar-me comentaris feridors per l'esquena. Jo no ho reconeixia. No ho sabia veure. Ara sí. Ara tot ha canviat. Tot canvia al nostre voltant. De cop i volta els símbols tenen un altre significat totalment diferent. *(Pausa breu.)* Saps on has d'apuntar. Saps què has de dir. Saps què fa mal. Saps com ho has de dir perquè tingui una aparença totalment innòcua. *(Pausa breu.)* Deixes l'altre sense autoestima. A l'altre li queden només les ferides que li quedarien si fos la víctima d'un maltractador.

ROGER: Qui es va intentar tallar les venes vas ser tu. Tu sola. El nano no en tenia la culpa. Jo no en tenia la culpa. Vas ser tu. Vas ser tu que et vas tornar completament boja. I què vaig

fer? Què vaig fer jo? Portar-te a l'hospital. Pagar-te tot el que calia. Medicació. Una psicòloga. Salvar-te. Comprar-te aquesta casa plena de llum. I després tot el que vas demanar. Roba. Capricis. I fins i tot les classes de pintura. *(Pausa breu.)* I per què? Perquè acabis comparant-me amb un maltractador? *(Pausa.)*

CLÀUDIA: Tu en tens moltes, de paraules. Moltes maneres de fer-les feridores. Pots seguir disparant amb aquestes paraules. Però tu també faries el mateix que ells si et quedessis sense paraules.

ROGER: Va, home, va!!!

CLÀUDIA: Saps quantes vegades he pensat que tot el que anava malament en aquesta casa era només culpa meva? Saps quantes? *(Pausa breu.)* Gràcies a les teves paraules. Unes paraules que m'han anat corcant dia rere dia sense que me n'adonés. Que m'han fet sentir una dona inútil. Una dona incapaç de fer créixer el seu fill. La psicòloga m'ha ajudat a entendre quin era el problema. M'ha descobert que el pacte tàcit que vam acordar quan vam declarar-nos el nostre amor semblava just però no ho era. *(Pausa.)* M'odies. Em trencaries la cara. Em llençaries per la finestra. Hem acabat la nostra relació i encara tens ganes de veure'm per humiliar-me. Em dius que soc dèbil i que soc una guineu. Has vingut avui aquí per demostrar-me que la victòria ha estat teva. Per demostrar-me que qui es folla la nena de vint-i-cinc anys ets tu. Per refregar-me per la cara que m'he fet vella. Per demostrar-me que ets millor que jo. Que jo soc menys que tu. I que en Pau no tindrà una bona educació ni un bon futur si ha de dependre d'una persona tan dèbil i inestable com jo.

No era això? No és això? Vols aconseguir la meva completa rendició. Sense condicions. (*Silenci.*)

ROGER: No em puc creure tot el que estic sentint. (*Pausa breu.*)
Tens el pensament més recargolat del que em pensava. Val més que acabem aquesta discussió.

CLÀUDIA: Jo no estic discutint. Estic parlant. Estem parlant de la manera civilitzada que a tu tant t'agrada.

ROGER: I què vols aconseguir tu ara amb tot això?

CLÀUDIA: Què vull aconseguir jo? Jo no volia ni veure't. No volia ni parlar amb tu. Et vaig deixar dos missatges. Em tremolava la veu. Tu has vingut! Tu! A sobre em vols fer creure que soc jo qui ha orquestrat tota aquesta ensarronada?

ROGER: D'acord. (*Pausa breu.*) No he sabut valorar els riscos. T'asseguro que no m'esperava aquesta reacció tan poc madura.

CLÀUDIA: Ho tornes a fer. Molt bé. Fantàstic.

ROGER: No m'esperava que fossis tan mesquina.

CLÀUDIA: Què?

ROGER: No res.

CLÀUDIA: Torna-m'ho a dir.

ROGER: No.

CLÀUDIA: No t'atreveixes a repetir les paraules que amb tanta precisió esculls per dialogar?

ROGER: És clar que m'atreveixo.

CLÀUDIA: Què m'has dit que soc? (*Pausa.*)

ROGER: Mesquina. (*Silenci.*)

CLÀUDIA: No veuràs mai més en Pau.

ROGER: Què?

CLÀUDIA: No veuràs mai més en Pau.

ROGER: Això no m'ho pots demanar.

CLÀUDIA: No t'ho estic demanant. No t'estic donant l'opció de triar.

ROGER: Vull educar el nano. Legalment tinc dret a veure'l dos dies cada dues setmanes. Et penses que em quedaré amb els braços plegats? (*Pausa breu.*) Jo només volia aprofitar la nostra trobada per tancar-ho tot de la millor manera possible. Tu has provocat aquesta situació. Sabia que eres freda i calculadora.

CLÀUDIA: Freda i calculadora?

ROGER: Però mai m'hagués esperat aquesta jugada.

CLÀUDIA: Freda i calculadora. Ets tu qui ha deixat que descobrís el teu afer amb aquesta tal Sara. Has deixat que ho descobrís jo perquè així fos més dolorós. Ho sabia tothom excepte jo. Segurament t'ha acompanyat a més d'un acte. Ells m'han explicat que és molt jove i molt guapa. Ho explicaven planyent-me. Una mirada de pena. Però també els veia una mirada d'admiració. Admiració cap a tu. El gran seductor. El gran fill de puta. Volies que els veiés aquesta mirada. L'hem vista desfilant algun cop. Això deien. També ha sortit a revistes. Tu no haguessis estat capaç de dir-m'ho. Hauria estat massa vulgar anunciar-m'ho així. És el primer que van dir ells. El primer. L'hem vista en alguna passarel·la. Fa dos anys. Per a una col·lecció de biquinis. (*Pausa breu.*) No hauria sortit mai tot això de la teva boca. Saps per què? Perquè hagués demostrat el teu menyspreu cap a les dones. Hagués demostrat la teva misogínia. I un home respectable i admirat no pot mostrar la seva autèntica part fosca i retrògrada. No pot mostrar el seu menyspreu cap a les dones.

Sobretot perquè elles també són les seves clientes. Gairebé només elles són les teves clientes. *(Pausa.)* En Pau tirava pedres contra les nenes de la seva classe. Es barallava amb les nenes. Les pegava. No pegava a tots els companys. No pegava als altres nens. Pegava només a les seves companyes. A les nenes. A les dones. Les odiava. Les insultava. *(Pausa.)*
I això ho va aprendre de tu.

ROGER: No em pots parlar del nano com si estigués mort.

CLÀUDIA: Per a tu ja ho està!

ROGER: Prou!

CLÀUDIA: No veuràs mai més en Pau!!!

En ROGER està a punt de llençar-se sobre la CLÀUDIA. Colpeja un moble. Recula. Respira. Se'n va cap a l'interior de la casa. La CLÀUDIA s'asseu en una de les cadires que hi ha a l'habitació, cansada, plorant.

ROUND 8

Al cap d'uns instants, en ROGER torna amb dos vasos. Els deixa sobre la taula. Obre un armariet. En treu una ampolla, aparentment de whisky. Omple els dos vasos. N'ofereix un a la CLÀUDIA, que no l'agafa. El deixa sobre un moble, al costat de la cadira de la CLÀUDIA. En ROGER fa un glop al whisky i s'acosta a una cadena de música. Agafa un disc compacte de la lleixa, el treu de la seva caps de plàstic, encén la cadena i hi introdueix el disc. Sona una cançó: «Abiyoyo», de Pete Seeger.

CLÀUDIA: Què fas? (Pausa.) Eh? (Pausa.)

ROGER: Aquesta cançó feia dormir el nano. Tenia només uns mesos. Cada cop que ell plorava jo posava el disc. S'aturava a l'instant. Hipnotitzat. Ple de calma. Somrient.

CLÀUDIA: Per què la poses?

ROGER: A tu també t'agradava. Recordes?

CLÀUDIA: T'agradava a tu perquè et servia per adormir el nen. T'estalviava feina.

ROGER: Tots ens relaxàvem.

CLÀUDIA: Treu-la. No m'insultis.

ROGER: No et vull insultar. Només m'agradaria crear un clima més adient. Recordes el conte?

CLÀUDIA: Sí. Treu-la.

ROGER: Abiyoyo era un gegant. Es cruspia tot el bestiar del poble. Un nano tocava l'ukelele. El poble no volia sentir mai aquell ukelele. Estaven massa enfeïnats. Llavors el nano es va apropar al gegant. Va pensar: el gegant mai no ha escoltat una cançó que parli d'ell mateix. Llavors la va tocar. La va cantar. El gegant va començar a ballar. Va ballar fins a caure extenuat. Un cop el gegant va ser a terra, el pare del nano el va fer desaparèixer. El poble es va salvar.

En ROGER agafa el quadre que abans han indicat. El desembala completament. La CLÀUDIA es queda immòbil. El quadre, a l'estil de l'expressionisme abstracte, té una gran taca fosca al centre i es va aclarint així que s'acosta als marcs. Una esquitxada vermella destaca a la part superior dreta.

ROGER: Jo trobo que és preciós.

CLÀUDIA: No l'entens. No pots dir si és preciós.

ROGER: Saps una cosa? Aquest quadre només podria ser teu.

No el podria pintar ningú més al món. T'explica tan bé. *(Pausa breu.)* Aquells tres dies a Cadaqués. No podíem sortir. Tancats a l'apartament per culpa del mal temps. Només podíem escoltar música. O parlar. O fumar marihuana. O fer l'amor. *(Silenci.)* També jugàvem a un joc. Jugàvem a predir el futur. Imaginàvem com ens anirien les coses. Tu feies bromes. Bromes macabres. Pronosticaves alguna catàstrofe. Que un terratrèmol faria caure la nostra casa després de casar-nos. Que t'amputarien les cames per culpa d'un accident de cotxe i que jo hauria de carretejar la teva cadira de rodes tota la vida. Que moriríem tots dos víctimes del càncer provocat per l'aire irrespirable de la ciutat. *(Pausa.)* No ens les creïem. Al contrari. Rèiem. Potser només era jo qui no se les creia. No vas endevinar mai que ens barallaríem pel nostre nano. Suposo que llavors estàvem enamorats. Era la primera vegada que viatjàvem plegats. No havies estat mai a Cadaqués. T'impressionava tot. Això em feia somriure. Aquesta innocència barrejada amb aquell humor macabre. Una noia lliure. Senzilla. Diferent de la gent amb qui estava acostumat a tractar. Jo era el teu heroi. I la teva mirada m'ho demostrava. *(Pausa breu.)* Res no ens podia fer imaginar que les coses anirien malament en un futur. Per això les teves prediccions eren gracioses. Perquè eren absurdes. *(Pausa.)* Els escriptors que publico sembla que tinguin sentit de l'humor. Ho sembla. El que expliquen i com ho expliquen em fa riure. Ens fan riure. Però ja t'ho he dit. Són uns infeliços. Una persona trista i la seva mirada sobre el món fa riure. Gairebé sempre. *(Pausa.)*

Però hem de mantenir una certa distància. Ningú no es pot prendre seriosament la seva tràgica i amargada mirada sobre el món. Ningú no es pot creure que algú pugui llevar-se diàriament mentre alimenta aquesta falta d'esperança. Si mai tinguéssim la temptació de creure-hi, de prendre'ns-els seriosament, si mai volguéssim apropar-nos-hi, o ens destruirien a nosaltres o els hauríem d'acabar abandonant. *(Pausa.)* És una qüestió de supervivència. Una qüestió d'evolució. Els depriments han de desaparèixer. Pel bé de l'espècie. No permeten confiar en l'ésser humà i el condemnarien a no evolucionar. Per això la natura se'n fa càrrec. Tothom ho diu. La natura és sàvia. La natura també retorça una ment per provocar allò que vol aconseguir. Eliminar els tòxics. *(Pausa.)* Fer desaparèixer els qui amenacen la persistència d'una espècie. La nostra societat ho sap. Potser no pas conscientment. Però sí inconscientment. Ho sabem tots. Hem d'apartar-nos de les persones depressives. De les persones depressives. De les persones tòxiques. Ens hi va la vida. Ens hi juguem el futur de la nostra espècie. *(Pausa.)* Digue'm ara qui dels dos és la persona tòxica? *(Pausa breu.)* Suposant que tinguis raó. És millor deixar el futur d'un nano en mans d'una persona depressiva abans que amb un masclista? *(Pausa.)* A quines mans hem de deixar l'etapa més important de la formació d'un nano? *(Pausa.)*

CLÀUDIA: És això el que li vas dir diumenge a en Pau?

ROGER: No són la mena de reflexions que pot comprendre un nano de la seva edat.

CLÀUDIA: Li vas parlar malament de mi?

ROGER: T'ho estava dient a tu.

CLÀUDIA: Però li vas dir alguna cosa.

ROGER: Per què ho vols saber? Acabes d'estripar les cartes.

Acabes de rebentar la petita possibilitat que teníem de diàleg. T'has exaltat. Has fet afirmacions massa greus. T'has comportat com una histèrica.

CLÀUDIA: Vau parlar de mi?

ROGER: Ja t'he dit abans que sí.

CLÀUDIA: Què li vas dir? *(Pausa.)*

ROGER: Que calia que prenguéis precaucions.

CLÀUDIA: Quina mena de precaucions?

ROGER: Li vaig advertir que el cap et podia jugar males passades.

CLÀUDIA: Quines males passades?

ROGER: El que està passant, avui i aquí, ho deixa ben clar. *(Pausa breu.)* Li vaig demanar que m'avisés, si et passava. *(Pausa breu.)* I ahir vaig rebre un missatge seu. *(Pausa.)* Per això he vingut. *(Silenci.)*

CLÀUDIA: Acabava de tornar de l'escola.

ROGER: Vas arribar excitada?

CLÀUDIA: Acabava de parlar amb la Laura.

ROGER: Què li vas dir?

CLÀUDIA: A qui?

ROGER: Al nano. Què va passar? Què li vas fer?

CLÀUDIA: Res.

ROGER: Em va enviar el missatge.

CLÀUDIA: Tu creus que jo li podria fer alguna cosa?

ROGER: Em deia: la mare es torna a trobar malament.

CLÀUDIA: Malparit.

ROGER: Aquest era el missatge.

CLÀUDIA: De debò penses que jo soc el gegant que tot ho destrueix?

ROGER: Només és una cançó. Una llegenda. No te la prenguis com una qüestió personal.

CLÀUDIA: Penses realment que jo el podria destruir?

ROGER: El nano té un potencial extraordinari. Tu ho has dit. És intel·ligent. Aprèn ràpidament. Però també li caldrà ser fort. La seva pell també s'haurà d'endurir. No pot enfonsar-se a la més mínima. El nano necessita també un exemple d'aquesta fortalesa.

CLÀUDIA: Quina fortalesa?

ROGER: Pots veure just ara mateix com suportó aquesta situació en què m'has ficat. Parlo d'aquesta fortalesa. Parlo de la meva experiència. De la meva habilitat. De la meva intel·ligència.

CLÀUDIA: M'estàs tractant com si fos curta.

ROGER: Ja t'he dit que eres llesta. I tens moltes altres qualitats. Ets sensible. Altament sensible. Potser massa. *(Silenci.)*

ROUND 9

La CLÀUDIA comença a riure per sota el nas.

ROGER: De què rius?

CLÀUDIA: Abans has fet broma. Te'n reies. Jo també puc riure.

ROGER: De què?

CLÀUDIA: Has dit se'm va penjar el telèfon. I que jo no sabia com trucar.

ROGER: No sé de què em parles.

CLÀUDIA: És el que has dit abans.

ROGER: Quan?

CLÀUDIA: Creus que soc incapaç de comprendre com funciona un telèfon mòbil?

ROGER: Ah. El mòbil.

CLÀUDIA: Creus que soc així de curta?

ROGER: No cal ser curt per ser poc hàbil amb la tecnologia. No era cap crítica. No era cap menyspreu. El vas penjar. No sabies com tornar a trucar. És problema teu si no tens memòria.

CLÀUDIA: Era una trucada de la Laura.

ROGER: Sí. Ja ho sé. Jo t'ho he recordat.

CLÀUDIA: Saps per què em trucava?

ROGER: No.

CLÀUDIA: Per explicar-me tot el que sabia de tu.

ROGER: Què sabia de mi?

CLÀUDIA: Tot. Les teves relacions. Els teus viatges. El teu apartament llogat a nom de l'empresa. Les teves amants. Recordes quan es va produir aquesta anècdota que tant t'agrada recordar?

ROGER: No.

CLÀUDIA: Em pensava que tenies més bona memòria que jo.

ROGER: No sé quant fa.

CLÀUDIA: Més de cinc anys.

ROGER: Ja.

CLÀUDIA: Més de cinc anys. De debò?

ROGER: No ho sé.

CLÀUDIA: Per què no ho reconeixes?

ROGER: Molt bé!

CLÀUDIA: Per què no ho reconeixes d'una vegada?

ROGER: Ja ho he entès. Ja està. Per què collons no m'ho vas dir? Per què has esperat fins ara? (*Pausa.*) Per quin motiu et fas la víctima ara, si ja ho sabies tot? Ja t'anava bé? Esperaves passar factura un dia més indicat? Esperaves el moment més adequat per treure'n el màxim profit?

CLÀUDIA: Llavors en Pau era massa petit. Massa petit per destrossar-li la vida. Massa petit per deixar-lo sense família. Li vaig dir a la Laura que no en volia saber res. Calla, Laura. No en vull saber res. (*Pausa breu.*) Però tens raó. Ella no escolta. No m'escoltava. No volia callar. Estava exaltada com mai. Ho acabava de descobrir. Amb tots els detalls. Ho havia parlat amb en Guillem. Tots dos estaven afectats. No ens volien perdre com a amics. Ni a l'un ni a l'altra. M'anava dient tots els noms. Eva? Sara? Bàrbara? Ara no els recordo. No els escoltava. Em deia que era cega. Que jo no veia el que passava. Que havia de fer alguna cosa. Vaig penjar. La vaig deixar amb la paraula a la boca. (*Pausa.*) Tu vas venir. Vas preguntar de què parlàvem. Et vaig dir que se m'havia penjat el telèfon. Vaig fer veure que intentava trucar-li de nou. El que feia era apagar el mòbil. No volia que la Laura em tornés a trucar. Durant mesos no vaig parlar amb ella. Jo no en tenia ganes. Ella estava ofesa. Tu d'això no te'n vas adonar. (*Pausa.*) Vaig estar esperant pacient que tu em diguessis alguna cosa. Estava disposada a perdonar-te. Entenia que podies ser feble. Eres un home amb una activitat social molt alta. Coneixies molta gent. Coneixies moltes dones. Jo no m'hi acabava d'acostumar. No he estat mai una persona que es mogui bé

per aquesta mena de cercles. Sovint no t'acompanyava. Me'n sentia responsable. Estava disposada a entendre-ho. A perdonar. A treballar per millorar el nostre matrimoni. A lluitar per mantenir la nostra família. Però van passar els dies. I tu no em deies res. Ja no em parlava amb la Laura. Ningú més m'havia tret el tema. Cap altra amiga m'havia comentat res. Vaig començar a creure que la Laura s'havia equivocat. *(Pausa breu.)* Vaig refer-me. La psicòloga em va ajudar a pensar en altres coses. La psicòloga mai no va dir res contra tu. Mai. Em va proposar que fes activitats. I ho vaig oblidar. Vaig oblidar tot el que m'havia dit la Laura. *(Pausa.)* L'any següent les dues parelles vam fer el viatge a Praga. Amb els nens. La Laura i jo ja ens havíem retrobat unes setmanes abans. Ni ella me'n parlava ni jo l'hi preguntava. Per això va trigar tant a dir-me que tenies una relació estable amb aquesta tal Sara. Un any. No era la primera vegada que intentava dir-m'ho. No era la primera vegada que ho feies. I jo llavors encara no pintava. Encara no anava a classes de pintura. *(Pausa breu.)* Abans has tingut una oportunitat. Podies redimir-te. No et costava res. Res. Només et calia dir la veritat. Fer el que proclamaves. Sincerar-te. Però no has volgut tenir aquest mínim gest de pietat. Has preferit continuar aquest atac contra mi. *(Pausa.)* Lleial i protector? Ets un cabró. Un misogin. *(Pausa breu.)* Ho sento, Roger. Ets una mala persona. I no tornaràs a veure mai més el nano. *(Silenci.)*

En ROGER beu d'un glop el whisky que li queda a la copa.

ROGER: I com collons penses aconseguir que no el vegi més?

CLÀUDIA: Convé que ho acceptis.

ROGER: I si no accepto aquesta oferta absurda? Què faràs?
Com m'ho prohibiràs? Tinc dret a veure'l dos cops cada
quinze dies. Només podries evitar-ho fent alguna cosa in-
creïblement deshonest.

CLÀUDIA: Quina?

ROGER: Denunciant-me. Però ni en series capaç ni et sortiria bé.

CLÀUDIA: Per què no em sortiria bé?

ROGER: Perquè jo no soc cap maltractador. Encara que tu t'ho
repeteixis mil i una vegades fins a creure-t'ho. Ningú més
es creuria les teves paraules.

CLÀUDIA: No?

ROGER: A mi em coneix molta gent. Ells saben que jo seria
incapaç de fer mal a ningú. Saben que soc una persona en
qui poden confiar.

CLÀUDIA: Creus que en Guillem i la Laura pensen el mateix?

ROGER: En Guillem? En Guillem ha estat a punt de fer fallida
en dues ocasions.

CLÀUDIA: I?

ROGER: Jo l'he tret del pou cada vegada.

CLÀUDIA: T'ho deu.

ROGER: Sí.

CLÀUDIA: I la Laura?

ROGER: La Laura no en té ni idea.

CLÀUDIA: Clar.

ROGER: Ja està. Veus.

CLÀUDIA: I la resta de la gent?

ROGER: M'han donat medalles al mèrit cultural. A mi ningú
em giraria l'esquena.

CLÀUDIA: Sí. Ets un home molt conegut. Representatiu de la cultura del nostre país. Però també tens enemics. Tens gent a qui no li agrada el que publiques i tens gent ofesa perquè no els has publicat mai. Si passés una cosa semblant, serien els primers a aprofitar-ho.

ROGER: Que diguin el que vulguin. Una colla de ressentits que no tenen ni veu ni vot. Escòria.

CLÀUDIA: Ara tot ha canviat, Roger. Molts col·lectius se'n farien ressò, si un famós editor fos acusat de maltractaments. Desenes d'associacions se't tirarien a sobre. Les dones deixarien de comprar els llibres que edites. Et boicotejarien. Saps que la majoria de les vostres compradores són dones.

ROGER: Jo no t'he posat mai la mà a sobre. No podràs convèncer ningú. *(Pausa.)*

ROUND 10

CLÀUDIA: Fa una estona m'has agafat el braç.

ROGER: Què dius?

CLÀUDIA: M'has agafat molt fort.

ROGER: Només t'he subjectat el braç.

CLÀUDIA: M'has fet mal.

ROGER: Va, home, va!

CLÀUDIA: M'has fet mal.

ROGER: Això no és maltractament. I no t'he agafat tan fort.

CLÀUDIA: No és important com de fort m'agafaves. L'important és que sabies que em podies agafar perquè ets més fort.

(Pausa.)

ROGER: Afirmaràs davant d'algun jutge que et vaig agafar pel braç? Que et vaig estrènyer el braç fins a fer-te mal? Que volia colpejar-te? (*Pausa.*) Jo ho negaré.

CLÀUDIA: Et tremolarà la veu.

ROGER: No em tremolarà la veu. No tinc por de parlar en públic. He fet milers d'entrevistes. Tinc molta més experiència que tu. Només caldrà que digui la veritat.

CLÀUDIA: Diràs que m'ho estic inventant tot?

ROGER: Sí. Que estàs tocada del bolet. Que imagines. Que inventes.

CLÀUDIA: Gosaràs afirmar davant de totes les teves compradores que les dones som capaces de fingir els maltractaments o que em mereixia ser víctima de la teva força? Afirmaràs que totes les dones que denunciïn maltractaments tenen problemes mentals o que tots els homes tenen dret a desfogar-se de tant en tant?

ROGER: No parlaré pas de totes les dones. Només de tu.

CLÀUDIA: Creus que ho podran discriminar? Creus que no generalitzaran de cap manera? (*Silenci.*)

ROGER: Ets una mala puta.

CLÀUDIA: Em trobo en una situació semblant a la que t'has trobat tu durant tants anys, oi?

ROGER: No em pots fer això.

CLÀUDIA: Tu em vas fer el mateix.

ROGER: El què???

CLÀUDIA: Fer-me mal.

ROGER: Mentida!

CLÀUDIA: Reconeix que tenies ganes de fer-me mal. Reconeix que volies fer-me mal!

ROGER: NO-TE-NI-A-GA-NES de fer-te mal!!!

CLÀUDIA: Reconeix que ets un mal exemple per al teu fill.
I digue-l'hi a ell.

ROGER: Jo no li haig de dir res.

CLÀUDIA: Així evitarem que s'acabi convertint en una persona com tu.

ROGER: Per què coi insisteixes? Has perdut completament la noció de realitat! De debò penses que et pot sortir bé tota aquesta merda? Et penses que tu no et posaries nerviosa davant d'un tribunal? Et penses que no et farien proves per comprovar si tens alguna contusió? *(Pausa breu.)* T'atreviries a colpejar-te per fingir que t'he pegat? *(Pausa breu.)* Et tornaries a autolesionar? *(Pausa breu.)* Després llegirien el teu expedient mèdic, entendrien que s'ha repetit la història.

CLÀUDIA: Podria dir que en la primera ocasió vaig mentir.
Que no m'ho havia provocat jo.

ROGER: Jo ni tan sols hi era. No t'ho podia fer.

CLÀUDIA: No és la versió que vas donar a tothom. Vas dir que estaves al meu costat. No vas voler admetre davant de ningú que ens havies deixat sols.

ROGER: No m'ho puc creure.

CLÀUDIA: No vull fer res de tot això. Només et demano una cosa. Només et demano que siguis sincer amb en Pau.
(Pausa.)

ROGER: No em tremolarà la veu i no em posaré nerviós! Perquè jo no t'he fet absolutament res! *(Pausa.)*

CLÀUDIA: Però ho has imaginat.

ROGER: Tampoc no he imaginat res de res.

CLÀUDIA: Ho has pensat. Fins i tot ho has visualitzat.

ROGER: Encara que fos així, imaginar-ho no és cap delictes.

CLÀUDIA: Què diries quan estiguessis davant del jutge i et preguntés si en alguna ocasió has tingut ganes de pegar-me?

ROGER: Diria que no.

CLÀUDIA: Diries la veritat si respons que no?

ROGER: Diria que no!

CLÀUDIA: Diries que no n'has tingut mai ganes?

ROGER: Exacte!!! *(Pausa.)*

CLÀUDIA: Vaja. Potser sí. Potser sí que ets un os lleial i protector. Llavors pots estar tranquil. Tens totes les de guanyar. Jo perdria. Tu sortiries innocent. I et quedaries amb la custòdia d'en Pau. *(Silenci.)*

ROGER: Va. No sé per què em preocupo. *(Pausa breu.)* No go-saries mai ni presentar una denúncia. Només t'hi agafes per mirar de treure'm de polleguera. Només vols confirmar la teva delirant teoria. No penso caure en el teu parany.

CLÀUDIA: Creus que no en seria capaç?

ROGER: Encara que en fossis capaç, no se't dona bé mentir.

CLÀUDIA: És veritat. Potser no tant com a tu.

ROGER: Se't faria una muntanya aguantar una farsa com aquesta. No podries mantenir la versemblança. La teva comèdia es desmuntaria molt abans que em preguntessin a mi.

CLÀUDIA: No n'estiguis tan convençut.

ROGER: No tens el que s'ha de tenir per fer-ho. Tu tremolaries com una fulla. Tu. *(Pausa breu.)* Mai no ho faràs. Mai.

La CLÀUDIA es prepara, talment com si estigués a punt d'actuar. Comença a plorar i a tremolar. En ROGER no dona crèdit al

que veu. Silenci. La CLÀUDIA torna a asseure's a la cadira, tota tímida, tota poruga. Mira en ROGER amb uns ulls plens de por.

CLÀUDIA: Ens vam discutir per la custòdia d'en Pau. Ell em volia fer una proposta. Una proposta per trencar el pacte que havíem fet davant la llei. Ell volia infringir les normes. Volia trobar-se amb en Pau més dies dels que li tocaven. Jo no podia acceptar aquella proposta. No volia cometre cap il·legalitat. Em feia por. No s'ho va prendre bé. Jo li vaig dir que volia marxar. Em va dir que no. Em va agafar. (*Pausa breu.*) Em va fer entrar per la força a la casa. Jo li demanava si us plau que em deixés sortir. Plorava. L'hi suplicava. Ell em va cridar. Mai no l'havia vist tan excitat. Em va dir que no suportava que jo plorés. Em va fer caure a terra i em va clavar una puntada. Primer a l'estómac. Jo vaig mirar de protegir-me amb el braç. Em va tornar a colpejar amb el peu. Em va trencar el braç. Jo no podia cridar. Em moria de por. Li demanava que parés. Ell va posar la seva mà sobre la meva boca. Em costava respirar. M'asfixiava. Llavors em va alçar. Em feia molt mal al braç i jo mirava de subjectar-me'l amb l'altre. Em va clavar una bufetada que em va fer caure a terra altre cop. Jo em vaig recargolar tant com vaig poder. Esperava una altra puntada de peu. (*Pausa breu.*) Llavors va parar. Se'n va anar a la cuina. Jo vaig aprofitar per córrer cap al lavabo. M'hi vaig tancar. Vaig sentir com ell sortia de la casa. Vaig trucar per telèfon. Vaig sortir del lavabo i de la casa. (*Pausa.*) Un taxi em va portar fins al pis. Vaig demanar-li a una amiga de quedar-me a casa seva durant uns dies. Ella em repetia que l'havia de denunciar. Vaig trigar. Em

feia vergonya. I tenia por. Va ser la meva amiga qui em va convèncer. Però encara tinc molta por.

Silenci. La CLÀUDIA treu un mocador i s'eixuga les llàgrimes. En ROGER l'observa impertèrrit.

CLÀUDIA: Ho he fet tan bé com ho haguessis fet tu? *(Pausa.)* Mira't la mà. Mira com et tremola. Mira com tot el teu cos lluita per mantenir-se rígid i immòbil. *(Pausa.)* Mira com per dins hi ha alguna cosa que et demana que em fotis una bona hòstia. Tens uns pensaments tan podrits que enfonsarien per sempre aquesta idíl·lica idea teva de civilització. I no és la primera vegada que et venen. Sempre els has enterrat darrere un somriure. Darrere un pensament potser més positiu. Mai t'hi has enfrontat. *(Pausa breu.)* Mira't la mà. Mira't el puny. Mira com l'estrenys. *(Silenci.)*

ROUND II

En ROGER respira profundament.

ROGER: Tu mai no series capaç d'admetre quina mena d'exemple ets per al nano.

CLÀUDIA: No ho pots saber.

ROGER: Ho has fet? Li has dit què tens al cap? *(Pausa breu.)* Per què cony ho haig de fer jo?

CLÀUDIA: Potser perquè finalment et compadeixes de mi? *(Pausa.)* Perquè entens que a una persona que t'ha estimat no se li pot fer tant de mal? *(Pausa.)*

ROGER: Acabes de demostrar la teva capacitat interpretativa. Com vols que em cregui que m'has estimat en alguna ocasió?

CLÀUDIA: Fins ahir.

ROGER: Fins ahir.

CLÀUDIA: Fins ahir encara t'estimava. Des que et vaig començar a conèixer. I fins ahir mateix. Aquesta és la veritat. *(Pausa.)* Abans-d'ahir encara tenia la ingènua esperança que tot es podia arreglar. Que t'ho repensaries. Que podíem salvar la nostra família.

Silenci. En ROGER torna a omplir el seu vas amb whisky.

CLÀUDIA: A mi m'agradava planificar aquelles activitats plegats. Allò que tu en dius «tenir entretingut el nano». Eren les meves illes de felicitat. En allò es basava el meu equilibri. Veia en Pau com li queia la bava quan estava al teu costat. Quan finalment teníem una hora del teu preuat temps. Quan li explicaves els teus èxits. Quedava embadalit amb les teves anècdotes. Les històries dels teus escriptors. Els dinars de feina amb personatges coneguts. Les reunions amb membres del govern. Ell somiava a rebre els mateixos reconeixements que tu. Jugava amb els seus ninos simulant entregues de premis. *(Pausa breu.)* I també li agradava veure com m'abraçaves. No sé si aquelles abraçades eren accidentals. Potser eren fruit d'un acte reflex. Potser eren rutinàries. Tu passaves el teu braç per sobre la meva espatlla. En Pau ens mirava i somreia. Tu no te n'adonaves. Jo notava el teu braç i veia el seu somriure. Estimava aquell simple gest teu com la cosa més preuada del món. T'estimava per aquell

simple gest. *(Pausa.)* Vaig deixar de comentar-te els llibres. Tens raó. Però no pel motiu que tu et penses. No era per desinterès. Era perquè tu t'enfadaves. A tu t'agradava cada vegada menys que et fes crítiques. Notava que et feia mal. Per això no parlava mai dels llibres que publicaves. Pensava que era el millor. Sovint em deies que no n'era cap experta. Que no en sabia gaire, de literatura. Per això no te'ls vaig comentar més. Els deixava abandonats a les lleixes de casa. *(Pausa.)* Sovint duies llibres d'altres editorials. Em deies: un altre llibre de la competència, el vols? Per a mi era un dia de festa. Em convenia que havies pensat en mi quan l'havies rebut. Que cada cop que rebies el paquet d'una altra editorial pensaves en mi. L'hi donaré a la Clàudia. A ella li agradarà. El reservo per a ella. Un petit gest d'estima. *(Pausa.)* Realment veia coses que no existien. Miratges. Petites mentides que alimentaven allò que tu en diries flama. Però no eren ni branquillons secs. Feia temps que tu hi llençaves només aigua. Sense que jo ho veiés. La flama s'afeblia. Era la meva flama. Jo n'era responsable. Per això me'n sentia culpable. Sense saber-ne el motiu. *(Pausa.)* Per què em deixaves consumir per aquelles inseguretats i culpabilitats?

ROGER: Collons.

CLÀUDIA: Per què? Digues.

ROGER: És que no havies fet res malament tu?

CLÀUDIA: No ho sé.

ROGER: No havies intentat res tu?

CLÀUDIA: No sé de què parles.

ROGER: Et vas voler tallar els canells. *(Pausa.)*

CLÀUDIA: Llavors estava perduda.

ROGER: Vas ser terriblement egoïsta.

CLÀUDIA: Necessitava ajuda. I tu no hi eres.

ROGER: Era el primer cop que ens convidaven a Frankfurt.

Després d'aquella fira, l'editorial va disparar les vendes a l'estranger. Ara seríem una editorial tancada si no hi haguéssim anat. La vaig convertir en una multinacional. S'hi havia d'anar. Ho sabies. Tu podies haver-te esperat.

CLÀUDIA: A tenir el nen?

ROGER: Sabíem les dates de la fira. Les sabíem amb un any i mig d'antelació. Tu insisties a tenir un fill. Jo llavors confiava en tu. Què havia de fer? Ja havia intentat fer-te entrar en raó. Però tu volies el nano llavors. Se'm passarà l'arròs. Les meves amigues ja els tenen grans. Tu insisties. I sabíem que no era el millor moment. I tu dient: ja me n'ocuparé. Serà cosa meva. És el que més desitjo al món.

CLÀUDIA: No sabia que em passaria tot allò. No havia parit mai.

ROGER: Collons. Va ser per culpa del teu cap. És clar que no ho sabies. Arriba quan menys t'ho esperes. Mai no ho podràs anticipar. Aquesta bomba està amagada a la teva closca. Esperant ser activada per qualsevol fet. És imprevisible.

CLÀUDIA: En Pau tenia una setmana.

ROGER: Exacte. Per què havies d'estar trista? Tenies el que volies! El que havies demanat. El teu nen.

CLÀUDIA: Sí. Però. No ho sé. No te n'hauries d'haver anat. No m'havies de deixar sola. Em sentia sola. Desprotegida. En un abisme.

ROGER: Anar a la fira també era com tenir un nen. Potser més important i tot. (*Silenci.*)

CLÀUDIA: Estava malalta. *(Pausa.)*

ROGER: I què? Per què havia d'entendre la teva malaltia? Per què havia d'entendre jo aquesta irracionalitat? Digues! *(Silenci.)* Jo no volia fills. Jo volia que m'acompanyessis a Frankfurt. Volia seguir follant amb tu com quan érem a Cadaqués. *(Pausa breu.)* I tu havies intentat arrabassar-me el que més estimava. Tu. Havies intentat matar-te. Sense demanar-me permís. Sense avisar-me. Sense dir res. *(Pausa.)* Collons. Clar que et vaig començar a odiar. Era el mínim. Què havia d'escollir? La culpa? Sentir-me responsable perquè havia fet el que se suposava que havia de fer? Sentir-me culpable per fer realitat un somni professional? Sentir-me culpable per no haver-te imposat el meu criteri quan insisties a tenir un fill? *(Pausa.)* No. Amb la culpa m'hauria convertit en una mena de mort vivent. I ho saps bé. L'altre camí era l'odi. I sí. El vaig escollir. *(Pausa.)* Em van començar a repugnar les paraules que sortien de la teva boca. Els teus gestos. Les teves mirades. Malleïa la meva mala sort. Per què no havies estat més efectiva? Per què no havies escollit un ganivet més afilat? Per què coi no t'havies matat com calia? T'odiava i t'havia d'aguantar. Fingir que et feia costat. Fer veure de cara als altres que comprenia el teu dolor. Que comprenia la teva intricada ment. Una ment que, en el fons, em feia fàstic. *(Pausa.)* Clar que anava amb altres dones. Per sobreviure. I no me n'amagava. No calia que la Laura fos gaire hàbil per esbrinar-ho. Ho sabia tothom. Tothom lloava les meves conquestes. En quina mena de món et penses que vius? En Guillem. El marit de la Gemma. I fins i tot el tartamut d'en Martí. Tots ells han fet el mateix que jo. Ens ajuda a aguantar aquesta falsa convenció

social que és el matrimoni. *(Pausa.)* I saps una cosa? Ja m'he després de les absurdes teories feministes que elucubràvem mentre ens fumàvem un porro rere l'altre en aquella habitació de Cadaqués. Ja me les he tret de sobre. I saps una cosa? Des de llavors he estat molt més feliç. Tinc les meves virtuts i els meus defectes. I me'n sento orgullós. Perquè soc un home. Un home. *(Pausa breu.)* I també has de saber una altra cosa. El nano. El nano també és un home. També serà un home. *(Silenci.)*

ROUND 12

CLÀUDIA: Medea només volia evitar una vida de dolor als seus fills. Entén que tant ella com el seu pare són persones vils. Mals exemples. Males llavors. I que no mereixien sentir-se responsables dels pecats que els seus pares han comès.

ROGER: Rucades. És una mala puta. El seu marit potser també. Diguem-ho així: tots dos ho són. I tots dos mereixen la tragèdia. *(Pausa.)* Els fills mai no havien de morir. Podia morir ell. Podia morir ella. Però els fills no havien de morir.

La CLÀUDIA esclata a plorar.

ROGER: Què passa?

CLÀUDIA: Cap dels dos no tornarà a veure mai més en Pau.

La CLÀUDIA mira de contenir les llàgrimes.

CLÀUDIA: Me n'haig d'anar.

La CLÀUDIA vol agafar la maleta.

ROGER: No. No.

CLÀUDIA: Deixa que l'agafi.

ROGER: Tu no agafes res. Què li vas dir ahir al nano?

CLÀUDIA: Deixa'm marxar.

ROGER: Què va passar?

CLÀUDIA: Ho sento.

ROGER: Per què?

CLÀUDIA: Una cosa terrible.

ROGER: Què collons dius? Què li vas dir?

CLÀUDIA: El cap.

ROGER: Què?

CLÀUDIA: El meu cap.

ROGER: Va. Collons. Què estàs dient? No m'espantis. Què va passar amb el nano?

CLÀUDIA: No ho sé. No me'n recordo.

ROGER: Vas tornar de l'escola. Abans ho has dit.

CLÀUDIA: Sí.

ROGER: Te'l vas trobar a casa.

CLÀUDIA: Sí. M'esperava per sopar.

ROGER: Li vas dir que no ho tornés a fer. Que no havia de pegar a les nenes. Això li vas dir.

CLÀUDIA: Sí.

ROGER: Què et va respondre?

CLÀUDIA: No s'ho va prendre bé.

ROGER: Potser la tutora es va precipitar.

CLÀUDIA: Se'm va encarar.

ROGER: No se't va encarar.

CLÀUDIA: Em va començar a cridar.

ROGER: Per què et cridava?

CLÀUDIA: No ho sé.

ROGER: Per què se't va encarar el nano?

CLÀUDIA: Per què l'anomenes nano?

ROGER: Perquè és un nano.

CLÀUDIA: No saps el seu nom?

ROGER: Sí. Clar que sé el seu nom.

CLÀUDIA: Doncs digues el seu nom.

ROGER: Pau. Collons.

CLÀUDIA: Pau!

ROGER: Què has fet amb en Pau?

CLÀUDIA: Què et penses que he fet amb ell?

ROGER: No ho sé! Per això vull que m'ho expliquis.

CLÀUDIA: Vaig arribar a casa. Ell estava jugant a la seva habitació. La Mia se'n va anar.

ROGER: Quina hora era?

CLÀUDIA: Les nou del vespre. La Mia li havia donat el sopar.

ROGER: La Mia se'n va anar.

CLÀUDIA: Li vaig exposar tot el que m'havia dit la seva tutora. Tot el que m'havia preguntat la psicopedagoga. Li vaig preguntar per què feia tot allò. Per què pegava a les nenes. Per què els robava les motxilles. Per què els les esquinçava. No em responia. Ell notava perfectament que jo no n'estava contenta. Però jo vaig mirar de parlar-li tranquil·lament. No el volia alarmar.

ROGER: I què et va dir?

CLÀUDIA: Llavors no em deia res. L'hi vaig tornar a preguntar.
Què els has fet a aquelles nenes?

ROGER: Val.

CLÀUDIA: S'estava quiet. Em mirava. Em mirava amb una mirada que m'era familiar. Que m'inquietava. Que em feia por. Una mirada que ja havia vist abans molt sovint.

ROGER: Quina mirada?

CLÀUDIA: Una mirada com la teva.

ROGER: És clar que té una mirada com la meva. És el meu fill.

CLÀUDIA: Una mirada com la que tens ara.

ROGER: Què més li vas dir?

CLÀUDIA: Li vaig preguntar per què feia tot allò. Per què pegava a les nenes de la seva classe. Li vaig preguntar què li havien fet.

ROGER: Què et va respondre?

CLÀUDIA: No em volia respondre. S'estava quiet. Em mirava. Em mirava d'una manera molt estranya. Em va dir: «Ahir vaig dinar amb el papa».

ROGER: Sí. En una hamburgueseria.

CLÀUDIA: I m'ha dit coses.

ROGER: No.

CLÀUDIA: Què t'ha dit el papa?

ROGER: No li vaig dir res.

CLÀUDIA: Què t'ha dit el papa?

ROGER: Vas cridar?

CLÀUDIA: Em va posar nerviosa. Acabava de parlar amb la Laura. Acabava de parlar amb la tutora.

ROGER: No li havies de cridar.

CLÀUDIA: Vull ser com el papa.

ROGER: Això et deia ell?

CLÀUDIA: Les nenes no em fan cas.

ROGER: Em va dir que havia anat a una festa. No em va explicar res de tot això. Jo no li vaig dir res sobre això perquè ni tan sols ho sabia.

CLÀUDIA: Les nenes de la classe són tontes. (*Pausa breu.*) Per això les pegues? (*Pausa breu.*) Has de respectar les nenes. Has de respectar les dones. (*Pausa.*) Però no són iguals que els nens. Les nenes són idiotes. Són més tontes. (*Pausa.*) Però Pau. Jo soc una nena. (*Pausa breu.*) Sí. (*Pausa breu.*) Creus que soc més tonta que el papa? (*Pausa breu.*) Sí.

ROGER: Fer-li aquesta pregunta era una estupidesa.

CLÀUDIA: El vaig enviar a la seva habitació. Castigat. Volia jugar amb la *tablet*. No. A l'habitació! Castigat!

ROGER: Vas cridar.

CLÀUDIA: Sí.

ROGER: L'hi vas dir cridant?

CLÀUDIA: Ja t'he dit que sí!

ROGER: No ho hauries d'haver fet.

CLÀUDIA: Se'm va encarar.

ROGER: Què et va dir?

CLÀUDIA: Estàs malalta. Estàs tocada del bolet. Ets una boja. (*Pausa breu.*) Què dius? (*Pausa breu.*) Vull anar a viure amb el papa. No et vull veure més. El papa em compra el que vull. Em porta en cotxe. I em deixa menjar hamburgueses. I viu a casa. Jo no vull viure en aquesta merda de pis. És molt petit. No tinc amics aquí. És una merda. El papa té raó. Estàs boja. I el que haurien de fer és tancar-te.

La CLÀUDIA sembla posseïda. En ROGER no dona crèdit al que escolta.

ROGER: Jo no li vaig dir que et digués això. Jo no l'hi vaig dir.

CLÀUDIA: No recordo res més. El cap se'm va enfosquir. Com aquest quadre. Una taca fosca. Molt fosca. Tota tacada de sang.

ROGER: Tacada de sang? *(Pausa breu.)* Què collons m'estàs dient? Què li vas fer al nano?

CLÀUDIA: Es diu Pau.

ROGER: Què li vas fer a en Pau? *(Pausa.)* Li vas fer mal?

CLÀUDIA: Sí.

ROGER: Vau anar a l'hospital. A urgències? Per què no em vas dir res.

CLÀUDIA: No vaig dir res a ningú.

ROGER: On és ara?

CLÀUDIA: Ho sento.

ROGER: On és?

CLÀUDIA: No tornarem a veure mai més en Pau.

ROGER: On collons és el nano???

La CLÀUDIA s'ha anat apropant un altre cop a la maleta.

CLÀUDIA: Deixa que me'n vagi.

ROGER: Què collons has fet??? Però què collons has fet???

En ROGER agafa la CLÀUDIA per l'espatlla. La CLÀUDIA ha quedat en una mena d'estat catatònic.

ROGER: Què li vas fer?

La CLÀUDIA agafa la maleta amb la mà. En ROGER s'aixeca. Veu la CLÀUDIA subjectant amb força la maleta. En ROGER torna a agafar la CLÀUDIA per les espatlles i la llença contra el terra. La CLÀUDIA s'arrossega cap un cantó. Intenta protegir-se. En ROGER es mira la maleta. La voldria tocar. No gosa. No es pot creure el que li acaba de dir. Es posa les mans a la cara. Respira a molta velocitat. Sembla que no es pugui treure del cap les imatges del seu fill. Clava una puntada de peu contra una porta. Es torna a posar les mans a la cara de nou. Mira de contenir-se. Mira els ulls de la CLÀUDIA.

CLÀUDIA: S'anava a convertir en un home com tu. Ara ja no ho serà. Ara ja no. Me l'enduc amb mi. Per sempre.

En ROGER, tan bon punt sent aquestes paraules, no pot més. Es llença un cop més contra la CLÀUDIA. Comença a pegar-li a la cara amb una força i una ràbia que mai abans havia tret. Agafa el cos de la CLÀUDIA, cada vegada menys reactiu, i el fa rebotir contra el terra. El cos de la CLÀUDIA ja no es mou, però en ROGER insisteix a colpejar-lo, ja gairebé sense forces, explotant, plorant, ofegant-se ell mateix. En ROGER para de colpejar. El seu plor es desfà sobre el cos immòbil de la CLÀUDIA. Silenci. KO. En ROGER s'aixeca. Observa la destrossa. La casa. La maleta. El cos de la CLÀUDIA.

El telèfon mòbil d'en ROGER comença a sonar. Ell no hi para atenció, només pot quedar-se plantat observant el que acaba de fer. En ROGER li pren el pols a la CLÀUDIA. La CLÀUDIA no es mou. El mòbil deixa de sonar. Al cap de pocs segons, comença a

sonar el telèfon fix de la casa. En ROGER llavors sí que se n'adonna. Potser pensa que algú ha sentit els crits o els cops. No sap què fer, si agafar-lo o no. Mira d'eixugar-se les mans, encara plenes de sang pròpia i de la CLÀUDIA, amb la camisa. Salta el contestador automàtic del telèfon fix.

PAU (CONTESTADOR): Papa, fa estona que espero la mama. Soc a l'acadèmia d'anglès. Li he trucat al mòbil però no em contesta. Em sembla que està enfadada amb mi. Ahir es va enfadar amb mi. *(Pausa breu.)* La mestra m'ha dit que et truqués a tu. M'ha dit que elles han de marxar i que no es poden esperar gaire estona. Truca'm de seguida. Sembla que començarà a ploure d'aquí a una estona i jo no he dut paraigua. *(A la mestra:)* Tampoc contesta el meu pare... *(Es penja.)*

En ROGER ha quedat completament glaçat després d'escoltar les paraules del seu fill al telèfon. Ràpidament va cap a la maleta, l'obre. Al seu interior hi troba una pila de roba d'hivern. Llavors s'adona del que ha passat i del que ha fet. Se sent un tro. A l'exterior comença la tempesta.

Fosc final.

*La dansa de la venjança*¹ es va estrenar a La Villarroel l'11 de febrer del 2019 amb el repartiment següent:

CLÀUDIA: Laia Marull

ROGER: Pablo Derqui

Dramatúrgia: Jordi Casanovas

Direcció: Pere Riera

Escenografia: Sebastià Brosa

Il·luminació: Sylvia Kuchinow

Vestuari: Berta Riera

Espai sonor: Jordi Bonet

Assistència de direcció: Montse Tixé

Producció: La Villarroel

---

¹ En el moment d'imprimir aquest llibre, la representació de l'obra es troba en fase d'assajos, de manera que a la versió final estrenada poden produir-se petites variacions del text.

Aquest llibre ha estat compaginat
amb la tipografia Bembo en cos 11,4
i s'ha imprès amb un paper òfset cru
de 88 grams.

ALTRES TÍTOLS

La pols

Llàtzer Garcia

Animals de companyia

Estel Solé

Boira · La travessia

Lluïsa Cunillé · Josep Maria Miró

Els encantats

David Plana

Infàmia · Desclassificats

Pere Riera

Ventura · Volem anar al Tibidabo

Cristina Clemente

hISTÒRIA

Jan Vilanova Claudín

Llibert

Gemma Brió Zamora

Un tret al cap

Pau Miró

Si no t'hagués conegut

Sergi Belbel

Una parella se separa després d'anys de matrimoni, però cap de les dues parts es conforma arreplegant-ne els pedaços. S'acusen l'un a l'altra d'haver destruït l'amor que els unia i de ser una mala influència per al seu fill menor d'edat, que es converteix en moneda de canvi per a la venjança.

Jordi Casanovas fa una dissecció precisa i colpidora d'una parella en descomposició, que s'enfronta en un ball de màscares progressiu fins a les últimes conseqüències.

PVP: 12,50 €

www.comanegra.com

Diputació
Barcelona

Institut del Teatre

comanegra

